

Η' Απὸ Τζούστα

Γ. Γερσιότη,

Ἀλκιβιάδης. Οἶμαι ἔγωγε· ἄλλα γοῦν πολλὰ οἷοίτ' εἶσι
(οἱ πολλοί) διδάσκειν σπουδαιότερα τοῦ πεττεῦειν.

Σωκράτης. Ποῖα ταῦτα;

Α. Οἶον, καὶ τὸ ἐλληνίζειν παρὰ τούτων ἔγωγε ἔμαθον·
καὶ οὐκ ἂν ἔχοιμι ἑμαυτοῦ εἰπεῖν διδάσκαλον· ἀλλ' εἰς
τοὺς αὐτοὺς ἀναφέρω, οὗς σὺ φῆς οὐ σπουδαίους εἶναι διδα-
σκάλους.

Σ. Ἀλλ', ὦ γενναῖε, τούτου μὲν ἀγαθοὶ διδάσκαλοι οἱ πολ-
λοί, καὶ δικαίως ἐπαινοῦντ' ἂν αὐτῶν εἰς διδασκαλίαν.

Α. Τί δῆ;

Σ. Ὅτι ἔχουσι περὶ αὐτὰ, ἃ χρὴ τοὺς ἀγαθοὺς διδα-
σκάλους ἔχειν.

ΑΦΙΕΡΩΣΙΣ.

Ἀφιερόνω εἰς ἐσέ, ὦ Κορνηλία, τὸ ὑστερινόν μου βιβλίον τοῦ Ἑρωτος, καθὼς εἰς ἐσέ καὶ τὸ πρῶτόν μου βιβλίον ἀφιέρωσα. Ὁ γλυκὺς σου ὀφθαλμὸς, τὰ εὐμορφα χεῖλη σου μοῦ ἐδίδαξαν πρώτη πρώτη φορά, τὰ πάθη καὶ τοὺς ἀναστεναγμοὺς τῆς ἀγάπης.

Ἡμεθα καὶ οἱ δύο εἰς τὴν ἀκμὴν τῆς νεότητος, ἡ καρδιά μου καὶ ἡ καρδιά σου ἐκαίοντο εἰς μίαν φλόγα· ἡ Μοῖρα, κυβερνήτρια τῶν θνητῶν, μᾶς ἐχώρισεν· ἐρωτοῦσα πάντοτε διὰ ἐσέ καὶ ἔμαθα ὅτι καὶ συμβία ὀλβίου ἀνδρὸς ἐγείνεις, καὶ μήτηρ τέκνων.

Ὁ ἔρωτας εἶχε γράψει τὴν εἰκόνα σου εἰς τὴν καρδίαν μου με χρώματα καὶ γράμματα ἀνεξάλειπτα· ἔβλεπα τὰ ὠραῖά σου μαλλιά, ἤκουα τὴν φωνήν σου, γάλατα καὶ ῥόδα γυμμένα μαζῇ, ταιριασμένα εὐμορφῇ, ἦτον ἡ ὄψις σου.

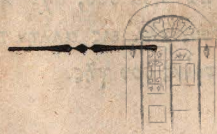
Ἡ τύχη μου ἔπειτα ἀπὸ χρόνους καὶ χρόνους με ἔφερεν εἰς τὴν πατρίδα σου, ὅχι καθαυτὸ εἰς τὸν τόπον τῆς γεννήσεώς σου, ἀλλ' εἰς ἄλλην πόλιν μεγάλην καὶ μακρὰν πρὸς τὴν γαλιταρίας σου γῆς.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΘΕΟΥΡΙΟΥ

Ἐπεριεργαζόμεουν, συνωδευμένος ἀπὸ ὀδηγόν, τὸ κοι-
μητήριον τῆς μεγαλοπόλεως ἐκείνης. Εἰς μαρμάρινον
μνήμα εἶδα τὸ ὄνομα τῆς οἰκογενείας σου· δὲν ἐφαν-
ταζόμεουν ποτὲ πῶς εἰς τὸ λευκὸν μάρμαρον ἐκεῖνο ἐ-
κείτετο θαμμένη ἡ νεότης σου καὶ ἡ ὠραιότης σου!
ἐρώτησα μ' ὅλον τοῦτο μὲ τρόπον, καὶ ἔμαθα τὴν λυ-
πητερή σου ἱστορίαν· ἀπόθανες καίόμενη διὰ νυκτὸς εἰς
τὸν κοιτῶνά σου, καὶ πρὸς τὸ χάραμα ἐξεψύχηςες εἰς
τὰ φρικτὰ βρασιστήρια πυρὸς ἀδαμάστου. Πῶς ἔγεινα
ἐκείνην τὴν ὥραν ἀκροαζόμενος τὴν διήγησιν! Πῶς
ἔχασα τὸν κόσμον! Ἐβρεξα τὸ μνήμά σου μὲ τὰ δά-
κρυά μου! Ἐφυγα ἀπὸ τὸ κοιμητήριον ὡς κτυπημένος
ἀπὸ ἀστραπὴν τοῦ οὐρανοῦ θανατηφόρον!

Ἡ λύπη τώρα μοῦ εἶναι ἀσکنος σύντροφος, καὶ δὲν
ἔχω οὔτε παρηγορίαν νὰ διηγηθῶ εἰς ἄλλους τοὺς πό-
νους μου· διατὶ ποῖος εἰς τὴν προδότριαν αὐτὴν ἐπο-
χὴν νὰ ξετιμῆσῃ πρεπόντως ἀθῶαν ἀγάπην καὶ πίστιν!
Χαῖρε, ψυχὴ τῆς ποθητῆς μου καὶ εἰς τὸ ἀνήλιο σκο-
τάδι τοῦ ἄδου! καὶ περίμενέ με νὰ μοιράσωμε μαζὶ τὴν
τέρψιν τῶν δακρύων!

ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΠΟΛΕΜΟΥ.

Τί τιμὴ εἰς τὸ παλληκάρι, ὅταν πρῶτο εἰς τὴν φωτιά
Σκοτωθῇ διὰ τὴν Πατρίδα, μὲ τὸ ξίφος στὴν δεξιᾷ!
Λυπηρότατον! νὰ ἀφίη τὴν Πατρίδα τὴν γλυκεῖα,
Καὶ τοὺς εὐκαρπούς τοὺς κάμπους, καὶ νὰ ζῇ μὲ διακονίᾳ·
Μὲ γονιὸν νὰ παραδέρνῃ, μὲ γυναῖκα ὠμορφονιά,
Μὲ γερόντισσα μητέρα, καὶ μὲ ἀνήλικα παιδιὰ·
Καὶ ἀπ' τὴν στέρησιν καὶ φτώχεια, ὅπου πάει, ὅπου σταθῇ,
Νὰ γνωρίζῃ ὅτι εἶναι εἰς ὅλους ἡ ζωὴ του μισητὴ!
Νὰ ἐντροπιάζῃ τὴν γενιάν του, νὰ ἐντροπιάζεται καὶ αὐτὸς,
Καὶ ποτὲ νὰ μὴ τοῦ λείπῃ ἀπ' τὰ χεῖλη ὁ στεναγμός.
Τέτοιοιον ἄνθρωπον καθένας ζωντανὸν καταφρονᾷ,
Μῆτε ἀφοῦ εἰς τὸν τάφον πέσῃ, τὸ ὄνομά του μελετᾷ.
Εἰς τὴν μάχην ἅς χυθεῖμεν ὅλοι μὲ ἄροβη καρδιά,
Ὁ καθένας ἅς πεθάνῃ διὰ Πατρίδα, διὰ παιδιὰ.

Στὴν φωτιά, Παλληκαράδες, γένητε ὅλοι ἓνα κορμί,
Στὴν φωτιά μὴ ἔντροπιασθῆτε σὰν φυγάδες σὰν δειλοί!

Λεονταρόκαρδον τὸ σιτήθος καθενὸς σας ὡς φανῇ,

Τοὺς ἐχθροὺς σας πολεμοῦντες μὴν ψηφᾶτε τὴν ζωὴ!
Νὰ μὴ φύγετε καὶ ἀφήτε τὰ σεβάσματα γερατειᾶ,

Πόχουν ἀχαμνὰ τὰ χέρια καὶ τὰ γόνατα βαρειά·
Ἐντροπή σας, ἐντροπή σας, ἀπὸ ὀπίσω νὰ εἶναι ὁ Νιδς,

Καὶ ὁ ἀδύνατος ὁ γέρος νὰ ἀποθαίνῃ ἐμπροσθηνός,
Πόχει κατάσπρη τὰ γένηια, κατάσπρη τὴν κεφαλὴ

Καὶ εἰς τὰ χώματα ν' ἀφίῃ τὴν ἀδούλωτη ψυχὴ,
Ὅλοι οἱ κίνδυνοι, οἱ πολέμοι, ὅλα πρέπουν εἰς τὸν Νιδ.

Εἰς τὸν Νιδ οἱ πολέμοι πρέπουν, ποῦ τὸ σῶμα ἔχει
ἀνθηρό.

Σεβαστὸς εἶναι τοὺς ἄνδρας, σταῖς γυναῖκες ποθητός,

Εὐμορφος, καὶ ἂν πρωτοπέσῃ καὶ εἰς τὸν πόλεμον νεκρός·

Ἄς ῥιφθῇ ἐμπροστὰ εἰς τὸν γέρο, καὶ ἄτειστος ὡς συλωθῇ,

Καὶ τὰ ὀδόντιά του ὅλα ὡς σφίξῃ, μὲ τὸ αἷμα ὡς κυλισθῇ.

Εἰς τὸν Ἀποσπερίτη.

Ὦ ἀποσπερίτη, τῆς ἀγάπης ἄστρο,
Χαῖρε, Θεέ, μὲ τὸ χρυσό σου κάλλος!
Χαῖρε αἰώνιο τῆς νυχτὸς μήνυμα ὠραῖο!
Τὴν ἀχτινὰ σου, Θεέ, νὰ μοῦ χαρίῃς·
Σήμερα νεῖδ φεγγεβολαί φεγγάρι
Καὶ βασιλεύει γλήγωρα τὸ φῶς του,
Πάω σὲ κόρη ξανθὴ νὰ εἰπῶ τραγοῦδι·
Δὲν ληστεύω στὸν δρόμο τοὺς διαβάταις·
Ἄλλ' ἀγαπῶ Θεέ μου ἀποσπερίτη,
Κ' ἐσὺ ἀγάπα ἐκείνους ποῦ ἀγαποῦνε
Καὶ νὰ ἔχω τὴν χάριν σου βοήθεια!

Τραγοῦδι τῶν Ἀθηναίων

2 Φεβρουαρίου 1837.

Ξανθομαλλοῦσα ὠραῖοστομη

Νέα τῆς Γερμανίας,

Ταχ' ἄρσες κ' ἄλλην εὐμορφῇ

Σὰν σὲ στὰ γονικά σου;

Ἄρσας φωνὴ γλυκόφωνη

Ἡ τοῦ κυμβάλου ἡ χάρις,
 Δέν τὴν εὐφραίνουσι τὴν καρδίαν
 Ὡσάν ἡ εὐμορφία σου.
 Ὅσ' ἄστρα φέγγουν διὰ νυχτός
 Στὴν οἰγαλειὰ τοῦ αἰθέρος,
 Τόσαις ἀπὸ τὰ μάτια σου
 Φέγγουν γλυκαῖς ἀχτίνες,
 Τόσο τὰ δλόχρυστα μαλλιά
 Τὸ μάγουλο φωτίζουν !

Πότε' ἦλθες, ὅπου τῆς ἐλῆς
 Πρωτάνθησε τὸ φύλλο;
 Βέβαια χθές θὰ ἐφθασες
 Στὸ δεῖλι τῆς ἡμέρας,
 Διατὶ οἱ παλαιογέννητοι
 Ἄνδρες καὶ ἡ γυναῖκες
 Κ' ἡ μαυρομάταις καὶ οἱ ξανθοί.
 Ἄλλη φορὰ δέν ἶδαν
 Ἄλλο ἡλιοῦ βασιλεῦμα,
 Δέν ἶδαν πλέον ὥραϊο.
 Πυκνότερο μεσάνυχτο

Δέν φώτισε τὰ οὐράνια,
 Οὐδ' ἄλλη, ἀπὸ τὴν σημερινήν,
 Ἀνατολὴ στὸν κόσμον
 Χύνει τόσ' ἄνθη εὐωδικὰ
 Στῶν κορασιῶν τοὺς κόρφους.

Ἡ Φλόγα.

Κοράσιο ἡ φλόγα
 Τῶν ὀμματιῶν σου
 Βαρειὰ μοῦ καίει
 Τὰ σωθικά,
 Τὴν αὐγὴ καίομαι,
 Τὸ μεσημέρι
 Φωτιά με δέρνει
 Στὴν σκοτεινιά.
 Πέρνω τὰ πλάγια
 Σὲ βρύσαις πάω
 Κάμπους διαβαίνω
 Πέρνω βουνό,

Μήτ' ἡ ἀκοίμητη
 Φλόγα με παύει
 Ποῦ μοῦ βυζαίνει
 Τὸ σωθικόν.
 Στὰ κορφοδούνια,
 Στὸν ἔρμο τόπο
 Τὸ μνημά μου ἔκαμα
 Διὰ νὰ σωθῶ,
 Κ' ἡ μαύρη πλάκα
 Φωτιαῖς θὰ βγάνει
 Θὰ καίει δ' ἀέρας
 Καὶ τὸ βουνόν.
 Πέρα δ' ἰζοπάνης
 Τὰ πρόβατά του
 Θέλει διαβαίνει
 Εἰς τὴν βοσκή,
 Γιατὶ ὁλόγυρα
 Ὁ τόπος ὅλος
 Καὶ πᾶσα βρύση
 Θέλουν φρυγῇ.

'Η Ἀγλαΐα.

Τῆς βυζάττρας σου ἀπ' τὸν κόρφο
 Σ' ἔχω πάρει, ὦ Ἀγλαΐ!
 Ἀπὸ τ' ἄργος εἰς τ' Ἀνάπλι
 Σ' ἔχω φέρει μὲ σπουδή.

Νήπιουμου! στήν ἀγκαλιά μου
 Δέν σ' ἐνόησα νὰ κλαῖς,
 Σοῦ νοστήμιζαν τὸ ἀχεῖλι
 Γλυκὸ γέλοιο, καὶ εὐωδιαῖς.

Μὲ ταῖς ὥραις μεγαλόνοις
 Μὲ ταῖς αὖραις τῆς αὐγῆς,
 Οὐρίος ἀνεμος ἐφύσα
 Τὸ πανίσσου τῆς ζωῆς.

Ξημερώθηκα μία μέρα
 Στ' ἄκρα τοῦ Ὀκεανῆ,
 Τείχη ἐχτίζασιν ἐργάταις
 Νέου ἐνδὸς κοιμητηριοῦ.

Τ' ἄγριο κύμα θά τὸ βρέχει,
 Πλάγιος ἥλιος τὸ βαρεῖ.
 Τῆς νυχτὸς τ' ἄστρα θά χύνουν
 Λυπηρὴ ἀχτινοβολή·

Πρώτῃ ἐστοίχιωσες, κοράσιε!
 Τὴν ἐντάφια ἐκείνη γῆ,
 Γῇ παρθένος ἔχει φάγει
 Μία νιὰ παρθενική!

Φθονερὸ τοῦ Μπραΐτον κύμα,
 Πικρὰ καὶ ἄχαρ λουτρά!
 Χάρου ἐστήσατε τὸ βέλος
 Τοῦ κοράσιου εἰς τὴν καρδιά.

Ἐμαράθησαν τὰ νειάτα
 Εἰς τὸ στρώμα τὸ πικρὸν,
 Ὀλιγόστευσε τὸ φῶς της
 Ἡ μαυράδα τῶν ματιῶν.

Μόνον ἔφεξαν περίσσια
 Εἰς τὴν ὥρα τὴν στερνῇ,

Τὴν πατρίδα της ἡ κόρη
 Λές κ' ἐζήταε νὰ ἰδῇ,

Κι' ἄστραψαν τὰ μαῦρα μάτια
 Μὲ πολλὴν φεγγοβολή,
 Ὡτὰν τ' ἄστρο ποῦ στήν νύχτα
 Προμηνάει τὴν αὐγή.

Κοίμου τώρα εἰς ξένο χῶμα
 Πάλε θε' ἀναστηθῆς,
 Χρυσοστέφανη στοὺς κόλπους
 Τοῦ Θεοῦ σου θὰ ἀναιθῆς

Ἡ πλάνη τοῦ χοροῦ· ὁ χορὸς
 ἦτον τὸ Βάλς.

Ψὲς ποῦ χόρευαν ἡ νέαις,
 Ἀπ' αὐταῖς μοῦ ἐφάνη μιὰ,
 Μοῦ ἐφάνηκε πῶς εἶναι
 Ἡ Ἑλίζα ἡ μορφοιά.

Ἄλλη δεύτερη προβαίνει
 Ἄλλη τρίτη γαλανή

Καὶ σταῖς τρεῖς ὥραϊαις χορευτρίαις
Τὴν Ἑλίζα μου ἔχω ἰδεῖ.

Πλὴν δὲν ἦτον ἡ Ἑλίζα
Μὲ ταῖς νιαῖς εἰς τὸν χορὸν,
Εἰς παιγνίδια καὶ εἰς τραγούδια
Νὰ φανῇ ἔχει καιρό.

Οἱ στεργοὶ χοροὶ τῆς ἦτον,
Τότε εἰς τὴν βραδυνή
Ποῦ τοῦ γάμου τὸ στεφάνι
Φόρεις εἰς τὴν κεφαλὴ.

Ἀλλὰ τώρα ποῦ ἔναι ἡ νέα,
Ποῦ ἔναι ἡ νιόνυμφος ἡ ξανθή;
Μὲ ταῖς ἄλλαις καὶ αὐτὴ νέαις
Πῶς δὲν βγαίνει νὰ χαρῇ;

Μῆνες πέρασαν καὶ πάνε,
Κ' ἦλθαν τ' ἄνθη τοῦ Μαγιοῦ,
Τὸ λημέρι τῆς αἰώνια
Δέρνει ἡ ἄφρα τοῦ γιγαλοῦ.

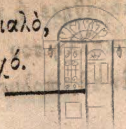
Βόσκουν πρόβατα καὶ γίδια
Στῆς Ἑλίζας τὸ νησί,
Καὶ κοιμᾶται ἡ ξανθὴ κόρη
Σ' ἔνν σπήλιο μοναχὴ!

Ἡ τέσσεραῖς λεμονιαῖς.

Τέσσαρες εἰν' ἡ λεμονιαῖς
Ἡ δροσάταις καὶ ἀνθηραῖς,
Ἐχουν ἡ τρεῖς ἓνα κορμὶ
Κ' ἡ ἄλλη εἶναι πλεὶς μικρὴ.
Ὅλαις μ' ἀρέσουνε πολὺ,
Τὴν μιὰ ἔχω ὅμως πλεὶς ἀκριβή.
Ὡ καλὴ μου λεμονιά
Ποῦ ἔσαι τοῦ ἔρωτος χαρὰ,
Σκύψε σκύψε νὰ σοῦ πῶ
Τῆς ἀγάπης τὸν καϊμό.
Ἀφοῦ σ' ἴδα λεμονιά,
Μοῦ μαράθηκε ἡ καρδιά.
Ποιὸς τὰ κάλλη σου ἔχει ἰδεῖ
Καὶ δὲν τὰ πολυποθεῖ;

Νά σέ βλέπῃ ὁ οὐρανός
 Φέγγει πάντα καθαρός,
 Κ' οἱ διαβάτες ποῦ περνεῖ,
 Λιγωμένοι σέ θεωροῦν.
 Λεμονιά λεημότησέ με,
 Μία χάρι χάριτέ με,
 Ἄρσε νά λθῶ ἀπὸ σιμᾶ
 Νά σοῦ πᾶρω ἀπ' τὰ κλαδιά,
 Νά σοῦ πᾶρω τρυφερό
 Λουλουδάκι εὐωδικό.
 Ἡ θάλασσα ἡ ἀλμυρή
 Μ' ἔχει φέρεi εἰς τὸ νητὶ,
 Πλὴν δὲν μοιάζει μου ἡ ψυχὴ
 Μὲ τὸ κύμα τὸ ἀψύ.
 Ξεύρω ξεύρω νὰ τιμῶ
 Τὸν ἀνθὸ ποῦ ἐπιθυμῶ.
 Ἄχ! ποτέ μὴ χωρισθῶ
 Ἀπ' τὸν τρόπο τὸν καλό.
 Φύγε πλοῖο στὸ γιάλο,
 Φύγε σύρε μεναχό.

Ἡ Παρούλα τῆς Ἀἴγυρος.

Ἡ αὐγὴ γλυκορωτίζει
 Πᾶν τ' ἀηδόνια σταῖς φωλαῖς,
 Πᾶν καὶ ἡ εὐμορραῖς νὰ πλύνουν
 Εἰς ταῖς παραποταμιαῖς.

Εἰς τοὺς κόρφους τοῦ χιονάτου
 Παίζει ἡ αὐγὰ ἡ αὐγηντή,
 Ἀπ' ταῖς κόραις τῶν ματιῶν τους
 Φέγγουνε οἱ ποταμοί.

Ἐγὼ ἀνέβαινα σὲ ράχη,
 Ῥάχην εὐμορρη ἀνθηρή,
 Τ' ἅγιο τῆς Σαλαμῖνος
 Κύμα ἀρράτο τὴν βρεῖ.

Εἶχα στέφανα στὸ χέρι
 Ἀπὸ κρίνους καὶ μερτιαῖς,
 Γλυκὸ μέλι εἶχα καθάριο,
 Κεῖνον ὠραίου ταῖς εὐωδιαῖς.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΧΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
 ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

Θέλω θύμιαμα νά κάμω
 Στῶν ἡρώων ταῖς ψυχαῖς,
 Ποῦ τοὺς Πέρσας ἐνίκησαν
 Εἰς ταῖς ἀπρεθαλασσιαῖς.

Χαραυγὴ καθὼς ἀνοίγει
 Λάμπουν οἱ θαλασσινοί,
 Τὸ κουπί στὸ αἶμα λάμπει,
 Σάλπιγγα ἀντιλαλεῖ.

Ἀπ' τὸ πλοῖο τῆς Ναυαρχίδος
 Φώναζε ὁ Θεμιστοκλῆς,
 Στὸ νησί τῆς Ψιτταλίας
 Θρῆνος γίνονταν πολὺς.

Ἀριστείδης σὰν λεοντάρι
 Πολεμάει μὲ τὸ σπαθί,
 Ὅλοι οἱ νέοι τῆς Ἀσίας
 Ἡῶραν τάφο εἰς τὸ νησί.

Κρασί, γάλα μόλις χύνω
 Κ' ἀρχίζω τὴν προσευχήν.

Ἄτι ποῦ ἐχλειμυτροῦσε
 Μοῦ ἔσυρε τὴν προσοχήν.

Μία νεῖά βλέπω, καθοῦνταν
 Εἰς τὸ ἄτι τὸ γοργό,
 Ἐδινε στὸ μάγουλό της
 Φῶς τοῦ ἥλιου τὸ λαμπρό.

Ὀκνευσα στὴν προσευχήν μου
 Καὶ εἰς τὰς οἰνοχοάς,
 Ξένης γῆς κάλλος γνωρίζω
 Εἰς τὸ πρόσωπο τῆς νεῖας.

Ἀπ' τὴν ῥάχη ὡς προσδιαβαίνει
 Ἐκείνη ἡ νέα ἡ ξανθὴ,
 Εἰς αὐτὴν τὸν λόγον στρέφω
 Μὲ μιὰ πρόθυμη φωνή.

Εἶτα ὠραῖα κρασιά μου,
 Τῆς νεότης στὸν ἀνθό,
 Εἶναι πλιὸ ὁμορφὴ ἡ ψυχὴ σου

Ἐκ τ' ἀστῆθι τὸ λευκό.

Κρινοδάκτυλο κοράσιον

Γύρον έπλεξε χρυσόν

Στῶν Ἑλλήνων τὴν σημαία,

Τὴν σημαία τῶν τακτικῶν.

Σὺν βροχῇ βάλια σφυρίζουν

Στὴν σημαία τὴν ξακουτὴ,

Ἡ νικήτρια ἢ νικημένη

Πάντα ἐβγήκε μὲ τιμῇ.

Τῆς προικός σου ὀλιγοστεύεις

Καὶ τὸν πλούσιον θησαυρόν,

Παλαιὸ φιλεύεις ἔθνος,

Παλιὸ, καὶ ὀρφανό.

Τὸ ἄτι σου τὸν δρόμον ἐπῆρε

Κατὰ τὴν ἀνατολήν,

Φῶς καὶ σὺ, καλὰ σέ πάγει

Τοῦ φωτός εἰς τὴν πηγὴν.

Τὰ θυμιάματα τελειόνα

Εἰς τῆς ῥάχης τὴν κορυφήν,

Τ' ὄνομα σμίγω τῆς νέας

Στῶν ἡρώωντῃν τελειῇ.

Τοῦ καιροῦ μου ἄνθος ταιριάζω

Μὲ τὰ ἄνθη τὰ παλιν,

Ὁ καιρὸς ποῦ ὅλα μαρμαίνει

Τοῦ χαρίζει εὐνοορρίαν.

Τὸ ἄστρο τῆς αὐγῆς καὶ τὸ
τριατάφυλλο.

Αὐγὴ χάραμα ξυπνῶ

Πάω στοὺς κήπους νὰ χαρῶ,

Καὶ τριαντάφυλλο δροσάτο

Βλέπω μοσκομουροδάτο.

Ἐφεγγε γλυκεῖα αὐγὴ

Σὺν τὰ ῥόδα ῥοδινῇ,

Τῆς θεᾶς τὸ χρυσὸ ἄστέρι

Φωτίζει τὸ Κρουνέρι

ΙΑΚΩΒΑΤΕΡΕΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΑΔΕΥΟΥΡΙΟΥ

Τ' ἄστρο καὶ ἡ τριανταφυλλιά
 Στὴν Θεά εἶναι ἀφιερωτά,
 Τὸ τριαντάφυλλο εὐωδιάζει
 Καὶ τὴν γῆν ἀναγαλλιάζει,

Τ' ἄστρο εἰς τοὺς οὐρανοὺς
 Χύνει μοσκοβολισμούς,
 Ἄλλ' ἡ αὔρα ἡ εὐωδιασμένη
 Στὸν ἀέρα ξεθυμαίνει.

Ἴσω· κί' ἂν ἦτονε σμιχταῖς
 Καὶ ἡ δύο ἡ εὐωδιαῖς
 Θά μᾶς ἤρχετο γλυκάδα
 Στὴν ψυχὴν καὶ λαχταράδα.

Ὡτάν ὅταν λιγερῇ
 Καὶ ὁ νιός ποῦ τὴν ποθεῖ,
 Πρώτῃ γεύονται φορὰ
 Ταῖς γλυκάδαῖς σου, ὦ Θεά·

Ἡ Ἀνασασία.

Ὡ ἄνθη ποῦ στολίζετε κοράσιο ἀποθαμένο,
 Δέν τὸ ξυπνᾷτε τὸ παιδί μὲ τὴν γλυκεῖά εὐωδία,
 Εἶνοι· δικοὶ τοῦ ἔρριξαν στὸν κόρφο τὰ λουλούδια,
 Ὅλα τὰ ἐστολίσθηκε, καὶ ὁ ὕπνος δέν τοῦ παύει.
 Κορμὶ ποῦ ὁ Χάρος μάρανε δέν χαίρεται εὐωδίας,
 Στὸν ζώντανόν τὸν ἀνθρωπο χύνουν ὀσμή τὰ ἄνθη.
 Χαρά, καὶ λύπη περπατοῦν ἐδῶ εἰς τὸν πάνου κόσμον·
 Ἄλλοῦ βαροῦν λαλούμενα, τοῦ γάμου πανηγύρι,
 Κ' ἄλλοῦ στὰ μάτια τῶν γονιῶν ταφιάζονται τὰ τέκνα,
 Καὶ τῶρα μᾶνα τὸ παιδί στέλνει στὸ ἀνήλιο χῶμα.
 Χαρὰ εἶχε ποῦ τὸ γέννητε, χαρὰ ποῦ τὸ ἀνασταίνει·
 Ἄλλ' ἤλθε νύχτα ἀλύπητη μέσα στὸ καλοκαίρι,
 Στένουν τσατιήρια καὶ φωτιαῖς ἐχθροὶ στὸ Καρπενήσι,
 Ὁ Μάρκος θάφτει τοὺς ἐχθροὺς στὸν ὕπνο ποῦ κοι-
 μούνταν,

Κ' ἡχολογῆταν τὰ σπαθιά τὰ ἐλληνικά τὴν νύχτα,
 Ἄλλὰ καὶ ὁ Μάρκος χάνεται στὰ φονικά, στὸ αἷμα,
 Καὶ χύνουν δάκρυο ἀκοίμητο στὸν ἀρχηγὸ οἱ συντρόφοι·
 Τ' ἄλθω κοράσιο ὠρράνευε στὸ γάλα ποῦ βυζαίνει,

Γάλα καὶ δάκρυο ἔπινε τῆς μάνας της στὸν κόρφο·

Πέρνουν τοῦ Μάρκου τὴν ψυχὴ Ἀγγέλοι λευκοφόροι·

Μύριους χοροὺς χορεύουνε, ἄνθη περίσσεια ρίχνουν,

Ἄνθη ὅσα ἔχει ἡ ἄνοιξι κί' ὅσα τὸ καλοκαίρι·

Καὶ εὐωδιασμένη ἐγίνηκε διάβα μὲς τὰ λουλούδια

Ποῦ κράτειε ἀπὸ τὸν οὐρανὸν ἱσία μί' ἐδῶ στὸν κόσμο.

Τραγουδοῖ οἱ Ἀγγέλοι τραγουδοῦν σὶ ὥραις τὸ μονοπάτι.

Καὶ στὴν ψυχὴ τοῦ στρατηγοῦ ἔλεγε τὸ τραγοῦδι.

« Ἐλα καλὴ μας ἀδελφὴ στοῦ πλάστη σου τὸν κόρφο! »

Μένει τοῦ Μάρκου ἐδῶ στὴν γῆ τ' ἀνήλικο κοράσιο

Καὶ παρὰ τ' ἄλλα του παιδιὰ ὡμοιαζε τοῦ γενιῶ της·

Ἦτανε ῥοδοκρόκινη στὰ μάγουλα, στὰ χεῖλη,

Κ' ὅσο ἐφεγγαν τὰ μάτια της αὐγερινὸς δὲν φέγγει,

Χαρὰ εἶχε ἀμολόγητὴ στὴν κόρην της ἡ μάνα,

Κ' ἐθάρρνε νύμφη νὰ τὴν δῇ, νύμφη νὰ τὴν στολίτῃ·

Ἐγέλασες κοράσιό μου τὴν ἄχαρὴ μητέρα,

Γάμου χορὸ δὲν ἔστητες μὲ νέαις ποῦ νὰ σ' ὁμοιάζουν,

Οὐτ' ἔλαμψε τὸ κάλλος σου σ' ὀλόχρυτα στεφάνια·

Στεφάνι σου φορέσανε ἑπτὰ χρονῶν κοράσιό,

Ὁ Χάρος ἦτον ὁ γαμβρὸς, καί' ἐσὺ 'σαι ἡ δόλια νύμφη·

Πόσαις φοραῖς ἐρώταε τὴν μάνα ἡ θυγατέρα,

» Μάνα μὲ τὸ ἀδελφάδες μου δὲν ἔχομε πατέρα

» Σὰν εἶναι τ' ἄλλα τὰ παιδιὰ ποῦ ἔλα πατέρα ἔχουν;

» Ἀκούω πῶς θεῖτον ἔχομεν καὶ ἀδελφὸ σιὰ ξένα,

» Ποῦ εἶναι κ' ὁ πατέρας μου δὲν ἔρχεται νὰ σ' εὔρῃ; »

Ἡ μάνα μὲ χαμόγελω καὶ δάκρυ ἀπηλογότουν,

» Ἀφοῦ σ' αὐξήνῃ τὸ κορμὶ, παιδί μου, θὰ τὸν μάθῃς,

» Ποιὸς ἦτον ὁ πατέρας σου κ' εἰς ποῖον τόπον εἶναι·

» Εἶναι εἰς τόπον εὐμορφο, κ' ἥλιοι περίσσοι φέγγουν,

» Δέεται παιγνίδια καὶ χαραῖς ἡ ὥραις νὰ σοῦ φέρουν· »

Ἔτσι στὴν θυγατέρα της ἡ μάνα ἀπηλογότουν.

Μάνα δὲν ἀπαντύχαινες ὁ Χάρος νὰ σ' τὴν πάρῃ,

Στὰ ἴχνη τοῦ γονεῦς της σπουδαχτικὴ νὰ φύγῃ·

Λουλοῦδι ὁποῦ χαίρουν γλήγωρα νὰ μαρξίνῃ,

Ἐμελλε ἐσὺ τῆς θυγατρὸς τὰ μάτια νὰ τὰ κλείτῃς,

Καὶ τὸ στερνό σου τὸ φιλὶ ἐρίλιε τὴν ψυχὴ της·

Μὲ δίκιο ποῦ ἀποχαιρετᾷς τώρα νεκρὸ τὸ τέκνο

Λόγια σοῦ βγαίνουν τῆς καρδιάς, λόγια τῆς μαύρης λύπης·

Δέξου, ὦ Μάρκο, τὸ παιδί τώρα στὸν κάτω κόσμῳ,

Πρώτῃ φορὰ θέλει τὸ ἰδεῖς, πρώτῃ φορὰ σέ βλέπει·

Γιατὶ μοῦ πῆρες τὸ παιδί Μάρκο μου ἀπὸ τὸν κόρφο;

Ὁμοιαζε ἐρῶν καὶ χαρὰ τὸ 'χα στὴν μύρια λύπη·

Χρόνοι ἐδιαβήκαν καὶ καιροί, περνοῦν τὰ καλοκαίρια,

Κ' ἐμένα φλόγα μὲ βαρεῖ, φλόγα μὲ κρούει τοῦ Χάρου,

Ἡ φλόγα ποῦ ἀκοίμητη καίει στὸ Καρπενήσι·

Ὁμοιαζε ἐσένα, Μάρκο μου, καὶ δύο φοραῖς σὲ χάνω·

Νύμφη μοῦ φεύγει ἀμίλητη σὲ μαραμένο στρώμα·

Ἔχε ἔγνοια, Μάρκο, τὸ παιδί τῶρα στὸν κάτου κόσμο,

Ποῦ ναι μικρὸ καὶ ἀνήξερο, δεῖλὸ σὰν τὰ κοράσια·

Μάνα δὲν ἔχει τ' ὄρφανὸ, καὶ ἐσὺ νὰ τοῦ 'σαι μ'ἀνά·

Θυμοῦμαι, ποῦ ἀχαϊδεύτος εἰσούν εἰς τὰ παιδιά σου,

Ἀλλάξε γνώμη, Μάρκο μου, φίλευτε τὸ πικιδί σου·

Δόσσετου ὅ,τι ἔχετε καλὸ στὸν Ἀδὴ οἱ πεθαμένοι,

Εἵτεμὴ κάμε νὰ ἐλθῶ καὶ ἐγὼ στὸ ἀνήλιο χῶμα,

Σταῖς ἀγκυαλιῶς μου ἄκοπα νὰ ἔχω τὸ πικιδί σου.—

Μάνα καλὴ ἡμέρωσε τὰ πικραμένα λόγια

Κ' ἄλλαις μανᾶδαις ἔχασαν νέαις καὶ παλληκάρια.

Ὁ Ἱμπραίμης καὶ ὁ Κιουταχῆς.

(ἱστορικό).

Ὁ Ἱμπραίμης κίνητε νὰ πάη στὸ Μισολόγγι,

Ἔστησε τὰ τζατῆριζα του ἀγνάντια ἀπ' τὸ κάστρο

Τὸν Κιουταχῆ ἐκάλεσε διὰ νὰ συνομιλήσουν,

«Κακὰ σὲ λένε Κιουταχῆ πῶς εἶσαι πολεμάρχος,

Τόσος καιρὸς ἐδιάβηκε ποῦ 'σαι στὸ Μισολόγγι,

Καὶ ἀκόμη δὲν ἐπάτητες τὰ κάστρα τῶν ῥηγιάδων.

Σκόνῃ καὶ στάχτῃ ἔπρεπε νὰ ναι τὸ Μισολόγγι

Καὶ λύκοι νὰ φωλιάζουσι στὸν ἔρημο τὸν τόπον,

Ἄν ἤμου'ν μὲ τζ' ἀράπιδαις τόσον καιρὸν φερμένος.

Ξεζώσου αὐτήνα τ' ἄρματα ποῦ ζῶνουν τὸ κορμί σου,

Στ' ἀρέμια σου νὰ πολεμᾷς μὲ εὐμορφα κοράσια,

Γιὰ αὐτὸ σὲ κρίνω δυνατόν, περίσσεια παλληκάρια».

Ὁ Κιουταχῆς ἐθύμωσε στὰ λόγια τοῦ Ἱμπραίμης.

«Δὲν λόγιαζα τὴν Ἀραπιά, ἓνας ντελὴς νὰ ὀρίζη,

Ἔλα μ' ἐμέ καὶ ἀκλούθαμε στὴν διάβα ποῦ πηγαίνω.

Καὶ ἐπῆγαν ξέμακρα ἀπὸ ἐκεῖ σὲ ἐξοριά μεγάλη,

Ἦτον ῥάχαις καὶ βευνά, καὶ βράχοι, καὶ λαγγάδια,

Καὶ ἦτον μνήματ' ἄπειρα σταῖς ῥάχαις στὸ λαγγάδι·

«Ἐδὼ τὰ παλληκάρια μου τὰ θάψαν οἱ συντρόφοι,

Τά λυωσε τῶν Ἑλλήνων τὸ βροντερὸ τουφέκι,

Καὶ τῶρα ἂν ξεσκεπάζην τοῦ τάφου τους τὴν πλάκα,

Καὶ ἐξάγουσαν τὰ ἔρημα σπαθιά τὰ ξακουσμένα,

Ἐσένα καὶ τὴν Ἀραπιά διὰ μιὰ στιγμή ἀφανίζαν.

Οὔτε αὐτὰ τὰ φράγγικα τύμπανα καὶ ἡ φλογέρας
Μποροῦν νὰ προξενήσουν φόβον στοὺς πολεμάρχους.

Μ' αἶμα, ἀκουσμε, δὲν πέρνεται ποτὲ τὸ Μισολόγγι,
Ἄν τοῦτοι ὁποῦ κείτονται στὸ μῆμα πλαγιασμένοι

Ἐρέτος δὲν τὸ πήρανε στὴν φοβερὴ ἐκστρατεία.

Σ' αὐτὰ τὰ τεῖχη ποῦ θωρεῖς τὰ πολυρημασμένα

Εὐρίσκεται τῆς Ροῦμελης ὁ διαλεκτὸς ἀθέρας.

Μακρῆς, Τζαβέλλας, Βεῖκος, Μπόντζαρης, καὶ Στρουνάρης,

Ἐδῶ 'ταν ὁ Νκηταρᾶς τὸ φοβερὸ λεοντάρι,

Ποῦ τόση ἐθέρισε Τουρκιὰ στῆς Κλένιας τὴν πεδιάδα.

Μερόνυχτο νὰ πελεμοῦν χαίρονται, πεθυμοῦνε,

Βόλια καὶ τόπια καὶ σπαθιά παιγνίδι τὰ λογιάζουν,

Γύρνα γοργὰ στὸν τόπον σου, μὴν εὖρης τὸν χαμόν σου.

Φράγγκοι καὶ Ἀράπιδες ἐδῶ πρῶτῳ δὲν ὠρελοῦνε.»

Στὸ λειδινὸ Ἀρβανιτικὸ ἐσίμωτε στὰ κάττρα,

Μπέσα διὰ μπέσα ἐφώναξαν καὶ ἐπλήσιασαν στὰ τεῖχη.

«Δέτε μὴν αὐμῆσετε τὸ Ἀλβανὸ τουρέκι.»

Ἐκεῖνοι ἀποκρίθηκαν ψηλὰ ἀπὸ τὰ τεῖχη,

«Ἐμεῖς δὲν ἐδεχλάταμεν μὲ ἐτάς νὰ πολεμεῖτε

Καὶ θέλτε εἰ Φραγκοράπιδες τώρα νὰ μᾶς φοβίσουν;

Ταχυὰ τὸ Ἀρβανίτικο τουρέκι θὰ βροντίση

Καὶ θέλει μαυροφορεθοῦν στὴν Ἀραπιά ἡ μανάδαις,

Καὶ ἡ πουτάνες τῆς Φραγκιάς θὰ κλάψουν ταῖς πορ-
νιαῖς τους»

Ἡ διαθήκη τοῦ Μ.παύρου.

Ἡ καρδιά μου καιρὸς εἶναι ἀνερώτευστη νὰ ζῇ,

Ἄφου ἔπαυσε ν' ἀνάρτησ' ἄλλαις φλόγα ἐρωτικῇ.

Πλὴν καὶ ἂν ἔπαυσε ν' ἀνάρτησ' ἄλλαις φλόγα ἐρωτικῇ,

Ἡ καρδιά μου πάντα θέλει μὲ τὸν ἔρωτα νὰ ζῇ.

Μοῦ ἐμαράθηκαν τὰ νειάτα, πᾶν τᾶνθη καὶ εἰ καρποὶ

Τῆς ἀγάπης· τώρα τάφος, καὶ καῦμός μ' ἀκαρτερεῖ.

Μὲ δεισφότοπον ὁμοιάζει τῶν στηθειῶν μου ἡ φωτιά,

Ὅπου καίεται, καὶ δὲν καίει, εἰ νεκρόκαυστη πυρὰ.

Φέβοι, ἐλπίδες, πόνοι, ζάλαις τὴν καρδιά μου δὲν κινεῖν

Δὲν ἰσχύει μὴτ' ἡ ἀγάπη, στὸν ζυγὸν πλὴν μὲ κρατοῦν,

Μικρὰ τῶρα ἀπ' τὴν ψυχὴν μου, μακρὰ τέτοιοι στοχασμοὶ

Εἰς τὸν τάφον τώρα ἡ δόξα τὸν ἀνδρεῖο ξεπροβοδεῖ,

Καὶ τοῦ κλεῖ τὰ μάτια ἂν πέσῃ θῦμα τῆς ἐλευθερίας,

Τώρα νὰ πολεμῇ... τουρέκι... φλάμπουρο... δόξα... Ἑλλάς!

Ο Σπαρτιάτης βαστασμένος στήν άσπίδα έναν καιρό
 Πλιο έλεύθερος δέν ήτον άπ' τόν τωρινό Γραικό.
 Ψυχή ζύπνησε, ψυχή μου! Τήν Έλλάδα δέν ζυπνώ
 Έξυπνη είναι, νά ή Έλλάς μου! Ψυχή ζύπνα άπ' τόν βυθό!
 Τήν άθάνατη στογάσου τήν ούράνια πηγή
 Πού ποτίζει τό κορμίσου, θθεν ήλθες τρέχα εκεί.
 Πάθη πού ξανανεόνουν καταπάτατα ψυχή,
 Άχρηττο διά μέ τό γέλειο είν τοῦ κάλλους καί ή όργή.
 Άν θρηνης χαμένα νειάτα γιατί θέλεις πλειό νά ζήσ;
 Της τιμής έδώ 'ναι ό τάφος! τρέξε αὐτοῦ νά σκοτωθής,
 Δέν σου μένει παρά νά εὔρης ό,τι έγύρευες παντοῦ,
 Καί νά τό εὔρης δέν μποροῦτες, μνημα άνδρός πολεμικοῦ.
 Βρισκοντάς το κοίτα γύρω πιάς' τήν θέσιν πού ποθείς,
 Πολεμῶντας διά τήν δόξαν πέσε εκεί ν' αναπαυθής.

—
Ἡ Λίμνη.

Εἰς τήν λίμνην κυματοῦσε

Μιά όλογάληνη νυχτιά,

Στό πλευρόμου καθισμένη

Ἡ θνητήμου ή θεά

Σιγά έφλίφλιζε τό κύμα

Εἰς τήν πλώρη της βαρκός,

Τό πανάκι της φυτοῦσε

Ένας άνεμος λεπτός.

Δέν άκούετο άλλος κρότος,

Πλήν ό κρότος τῶν ψαριῶν,

Όταν έξαφνα έπηδοῦσαν

Άποπάνου άπ' τό νερόν.

Έξανοίγονταν μακρόθεν

Τῶν ψαράδων ή φωτιαῖς,

Πού εφαινόντο άπ' τό μάκρος

Πῶς κινοῦνταν μοναχαῖς.

Τό φεγγάρι άπ' της Κυλλήνης

Άρχινοῦσε τό βουνό

Ν' αναιβκίνη άγάλια άγάλια

Τόν άνέραλο οὐρανό,

Κ' ή άχτινά του στό κύμα

Έλασά νά κολυμβά,

Κί' ὀλογάληνο τὸ κῦμα
 Νὰ τὴν βλέπῃ νὰ γελᾷ.

Τότες ἄρχισε ἡ Κυράμου
 Ταπεινὰ νὰ τραγουδῇ
 Μὲ τὴν αὖρα, μὲ τὸ κῦμα
 Τὴν ἀκόλουθην ὥδῃ·

« Χλωμιασμένο μου φεγγάρι,
 Ποῦ τὴν ἄπνουν φέγγεις γῆ,
 Τὴν θαμμένην εἰς τὸ σκότος
 Σὰν λαμπάδα νεκρική,

Ἀρχινᾷς φωτογενιέσαι,
 Καὶ εἰς τοὺς κόλπους τοῦ φωτός,
 Ἀπ' ὀλίγο ὀλίγο αὐξάνεις
 Ὡς ποῦ γίνεσαι ὅλο φῶς·

Καὶ φῶς ὅλον ὅταν γίνῃς,
 Σύγνεφο συχνὰ πυκνὸν
 Ξάφνου σκόνεταί, σὲ ἀρπάζει
 Ἀπ' τὰ μάτια τῶν θνητῶν.

Καὶ ὁ πικρότατος ὁ Χάρος
 Τέτοιαις ἐρχεται λογῆς
 Καὶ ἀναπάνταχα ἀφανίζει
 Τὸ τερπνὸ ἄνθος τῆς ζωῆς ! »

Ἡ δικαία ἐκδίκησις.

Τραγουδιστὴς πολλὰ εὐμορφος νέον εὐμορφο ἐρωτεύθη,
 Περίσσο πάθος ἔβαλε στὰ μαραμμένα στήθη,
 Καὶ μὲ τὰ χεῖλη τὰ χλωμὰ τραγοῦδε τὸν καῦμόν του·
 « Ἀγνάντια του νὰ κάθωμαι νὰ κρένῃ καὶ ν' ἀκούω,
 Νὰ βλέπω τὰ ξανθὰ μαλλιά καὶ τὰ δροσάτα χεῖλη
 Πόχουν τοῦ ῥοῖδου τὴν βαφή τοῦ μήλου τὴν γλυκάδα, »
 Καὶ τὸ τραγοῦδι του ἤκουσαν ἡ νιαῖς κ' ἡ 'πανδρευμέναις·
 Φωνάξανε τὰ εὐμορφα κοράσια κ' ἡ νυφάδες,
 Ἄνδρας τὸν ἄνδρα ν' ἀγαπᾷ σέρνει μὲ τὸ τραγοῦδι,
 Καὶ γάμος κ' ἀρραβωνίασμα θὰ πᾶν λητμονημένα
 Καὶ θὰ διαβαίνει ἡ νύκτα μας δίχως ἄνδρος τὸ πλάγι,
 Καὶ τὰ βράδια τοῦ κόρφου μας παιδί δὲν θ' ἀναστήσουν.

Πανήγυρι ξημέρονε πέρα σ' τὰ βιλαέτια

Καὶ τὰ χωριά μαζώχθηκαν, ἄνδρες, γυναῖκες, πᾶνε·
Πῆγε καὶ ὁ τραγουδιστὴς κ' ἐκράταε τὸ λαγοῦτο

Κ' ἀρχίνητε τὸ ἔρημο τραγοῦδι νὰ λαλήη,
Καὶ τοῦ λαγοῦτου ἡ μελωδία γλυκὰ τοῦ ἀπηλογότου.

Ἦ εὐμορφαις κιτρίνησαν σὰν τὰ χλωμά λουλούδια,
Τάτο σ' τὰ φυλλοκάρδια τους πολὺς θυμὸς ἐμβῆκε·

Πέτραις, λιθάρια ἐπῆρανε ἡ νιαῖς κ' ἡ πανδρευμέναις,
Κτύπησαν τὸν τραγουδιστὴν ἐκεῖ ὁποῦ τραγουδοῦσε·

Σίγησε τὸ παιγνίδι του τ' ὀλόχρυσο λαγοῦτο,
Κεῖται κ' ὁ τραγουδιστὴς ἄγνωρος μέσ' τὸ αἶμα,

Καὶ μυρολὶ δὲν τοῦ λαλεῖ κζμὰ μυρολογίστρα·
Τοῦ κόψαν τὸ κεφάλι του τὰ ἑώρρενα κοράτια,

Καὶ σὲ ποτάμι τόρριζαν μαζὴ μὲ τὸ λαγοῦτο,
Καὶ τὸ ποτάμι τὰ βγάλε εἰς τὸ γιγλὸ, σ' τὸ κῦμα,

Συντροχιαστὰ πηγαῖνανε κεφάλι καὶ λαγοῦτο·
Τὸ κῦμα ὁποῦ διαβαῖνανε γλυκὰ ἤχολογοῦσε·

Καὶ μέσα σὲ νησιὰ πολλὰ τὸ πέλαγο τὰ πάγει·
Ἀκοῦν τριγύρω τὰ νησιὰ σιὸ δειλινὸ, σιὸ βράδυ,

Ἀκοῦνε τὴν μελωδίαν, δὲν ἐνώθων ποῦ βγαίει.
Ῥωνάξαν τὰ μικρὰ πικιδιά, τὸ πέλαγο τὴν βγάζει.

Ἡ μελωδία σταμάτησε εἰς τὸ βαθὺ λιμάνι
Σὰν ἄστρο σιὰ μεσάνυχτα ποῦ σ' ἓναν τόπον φέγγει·

Καὶ χίλια ἀηδόνια νὰ λαλοῦν ἐφαίνετο πῶς νάνε·
Πῆγαν μὲ τὰ μονόξυλα οἱ ναῦταις οἱ πιδέξιοι

Καὶ τὸ κεφάλι πῆρανε, πῆραν καὶ τὸ λαγοῦτο,
Σὲ μνήμα τὰ ἐνταφιάσσα· κεφάλι καὶ λαγοῦτο.

Ἀπὸ τ' ἐκείνον τὸν καιρὸν μέσ' τῶν νησιῶν ταῖς χώραις
Πανέρια βτροῦν ὄργανα ἡ νιαῖς, τὰ παλληκάρια,

Καὶ μέσ' στ' ἀσημοχρύσαφα στολίζουν τὰ λαγοῦτα,
Γεννᾷ ταῖς θυγατέρας τῆς γλυκόφωναις ἡ μάνα

Ἀγγέλου πόχουν πρόσωπο κ' ἀγγέλοι σ' τὸ τραγοῦδι.
Πλὴν μέσα σ' τὴ βαθυὰ στεριά, σ' ταῖς φόνισσαις γυναῖκαις

Οἱ ἄνδρες πῆραν σίδερο καὶ σ' τὴν ἐστία τὸ κάψαν,
Ταῖς κορασιαῖς ἐσφράγισαν σ' τὸ μέτωπο σ' τὴν πλάτη

Στὸ φονικὸ ποῦ κάμανε νὰ μὴν πολυχαρῶνε.

Τὰ μάτια τῆς ἐρωμένης

Ἀκριβὴ μου φιλενάδα,

Πόθεν πόθεν ἡ γλυκιάδα,

Τὸν ὁράω σου ματιῶν;

ΙΑΚΩΒΟΣ ΚΑΡΑΪΩΤΗΣ
ΔΗΜΟΤΙΚΟ ΚΕΝΤΡΙΚΟ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΘΕΟΥΡΙΟΥ

Μὰ τὸν ἔρωτα τ' ὀρκίζω
 Πῶς διὰ ἄστρα τὰ νομίζω,
 Κ' ἦλθαν ἀπ' τὸν οὐρανόν.

Ὅχι, ὄχι ἀγαπητέ μου,
 Ἄστρα - δὲν εἶναι καλέ μου
 Ποῦ νὰ φέγγουν εἰς τὴ νυκτιά.

Δὲν τὰ ἔχει ὡς τώρα ἀκόμα
 Φιλημένα ξένο στόμα,
 Κ' εἶναι τόσο ζωηρά.

Ψεῦμα λέγεις, κορασιά μου,
 Σὺς λέγεις ἐμπροστιά μου,
 Ξεύρω ὅτι ἔλαβες φιλήξ.

Σ' ἔχει ὁ ἔρωτας φιλήσει
 Σ' ἔχει ἡ μάνα του φιλήσει
 Ἡ γλυκύτατὴ θεά.

Τρίτος νὰ ἴθω ἄφησέ με,
 Καὶ τὴν χάριν χάρισέ με
 Νὰ σέ δώσω ἓνα φιλί.

Τῶν ματιῶν τὴν νοστιμάδα
 Καὶ τὸ φῶς καὶ τὴν γλυκάδα
 Τὴν αὐξάνει τὸ φιλί.

Κυρηγὸς πρὸς τὰ πουλιά.

Μὴν φοβῆσθε ὥραια πουλάκια
 Νὰ σᾶς πάρω τὴν ζωήν·
 Τραγουδεῖτε, τραγουδεῖτε
 Τὸν σκοπὸν σας τὸν γλυκύν.

Μάθετε κ' ἐμεῖ, πουλάκια,
 Σὰν ἐσᾶς νὰ τραγουδῶ,
 Καὶ τὸν πόνον μου νὰ ψάλλω
 Εἰς τὴν νέαν ποῦ ἀγαπῶ.

Τὸ ξανθὸ, ξανθὸ κοράσιον
 Στὸ τραγούδι θὰ χαρῇ.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
 ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
 ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ

Κ' ὄρεχθῇ ἔως νὰ φιλήσῃ
 Τὸν καλὸ τραγουδιστῇ.
 Στὰ φιλήματά μ' ἀπάνω
 Σᾶς, θὰ εὐχομαι, πουλιὰ,
 Ποῦ μ' ἐδείξετε τὸν τρόπον
 Νὰ ἡμερώσω τὴν θεά.

Περιπάτημα.

Γιὰ περπάτησε ἀκριβὴ μου
 Νὰ γελάσῃ ἡ ψυχὴ μου,
 Καὶ νὰ εὐγῇ ἡ θεραπεία
 "Ὅθεν ἦλθ' ἡ ἀβρώστια.
 Νὰ ποῦ ὁμοιάζει σὰν λαγοῦτο
 Τὸ περπάτημά σου τοῦτο,
 Μοιάζει ὡς εὐμορφῇ φωνῇ
 Ποῦ εἰς κῆπο ἡχολογεῖ.
 Γιὰ σταμάτησ' ἀκριβὴ μου,

Φθάνει, φθάνει, παθητὴ μου,
 Τὸν καὶ μόν μου περισσεύεις
 "Ὅχι νὰ τὸν λιγοστεύης.
 Ἄφησε καλὴ θεά μου
 Ἄφησε τὰ δάκρυά μου
 Σὰν πυκνὴ βροχὴ νὰ τρέξουν
 Καὶ τὸν κόρπον σου νὰ βρέξουν,
 Καὶ με τὰ ξανθὰ μαλλιά σου
 Τὰ μακρὰ καὶ ἀπλωτά σου
 Νὰ σφογγίσω τὰ δάκρυά μου
 Εἰς τὰ δόλχη μάγουλά μου.
 Τούτῃ δὲ τὴν δοκιμὴ
 Χάρισέ μου, ὦ παθητὴ,
 Μὴ τὴν φλόγα ξεθυμάνω
 Εἰς τὸ δάκρυ μου ἐπάνω.

"Ἡ ἀπιστία.

Ἄρου ἡ ἄστατη Εὐφροσύνη
 Προόδωσε μόνῃ τὸν ἔρωτά τη·

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
 ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ

Ἀφοῦ μ' ἐστέρησε τὴν καρδιά της,

Τίποτε πλέον δὲν με ἡδύνει.

Τ' ἀγαπημένα μου αὐτὰ δάστη,

Πῶς εἶν' με φαίνονται νεκρωμένα,

Ἄχ! ἡ ἀγάπη μου μετεβλήθη,

Τὰ πάντα ἄλλαξαν δι' ἐμένα.

Ποῦ εἶν' ἡ τότῃ της προθυμία

Με τὴν ὁποίαν σ' τὸν ἔρωτά μου,

Εἰς τὰ ἀνήσυχτα βλέμματά μου

Ἀνταπεκρίνετο ἡ δολία;

Σ' τὸ πρόσωπόν της ζωγραφισμένη

Δὲν με λαθάνει· ἡ ἀλλαγὴ της,

Ἄν καὶ με λέγῃ προσποιουμένη

Πῶς εἶναι πάντοτε ἡ ἰδίᾳ,

Τὰ μάτια ὅμως καὶ ἡ καρδιά της

Με λένουν ὅλα τὰ ἐναντία.

Σ' αὐτὴν τὴν εὐμορφὴν πεδιάδα

Ὅπου ὁ Ἰναχὸς τριγυρίζει

Καὶ τὰ νεράτου διαμερίζει

Εἰς τόσους κλάδους με τὴν ἀράδα,

Ἐν αὐτῇ τὴν ὄχθῃ τὴν χρυσομένη

Ἐμπροσὶά σ' τὸν Ζέφυρο καὶ σ' τὸ κῦμα,

Σ' τὸν ἔρωτά της πιστὴ νὰ μένῃ,

Νὰ μ' ἀγαπᾷ πάντα ὥρμισθη.

Ἀλλὰ ὁ κοῦφος Ζέφυρος τώρα,

Καὶ τὸ τρεχάτο κῦμα μαζῇ,

Ἐδιασκόρπισαν εἰς μίαν ὥρᾳ,

Αὐτὰ τὰ λόγια της τὰ ψευδῆ.

Εἰς τὴν Γ.λυκεῖαν.

Πιεὰ τῆς νιότης σου ἀπερνάει

Ἡ πλανήτρις ἡ εὐμορφὴ σου,

Ποῦ εἶν' τὸ γέλειο τῆς ἀγάπης,

Ποῦ εἶν' τὰ μάτια σὰν φωτιά;

Ῥοδοκόκκινα εἶχες χεῖλη

Ἰακωβαῖα εἶχες φωνή.

Δροσιστὲς καὶ ἄνθη ἦσαν χυμένα
Εἰς τὸν κόρπον τὸν γλυκύ.

Τώρα πλέον τὰ πρῶτα κάλλη

Μ' ἀροβία τὰ θαυρῶ,

Τῆς ψυχῆς τὸ καρδιοκτύπι

Τώρα πλέον δὲν τὸ γρσικῶ.

"Οταν σ' ἐβλεπα, ἐνθυμοῦμαι,

"Ετρεμα ὡτὰν κλαδί,

"Η ψυχὴ μου νὰ μοῦ φύγῃ

"Ωμοιάζεν ὡτὰν πουλί.

"Αν τοῦ ἔρωτος τρυγῆταμεν

Τοὺς γλυκοὺς, γλυκοὺς καρπούς,

Ποιὸ τὸ κέρδος, ποιὸ τὸ κάλλος,

Στοὺς μετέπειτα καιρούς;

"Απρεπὰ ἦσαν τὰ φιλιὰ μας,

"Ανομὴ εἴχαμε ψυχὴ,

Σ' ἔλεγα τὴν θερχπείαν,

Σὺ εἶχες ἄρρονη βουλή.

Μὴν βρωτᾶς πῶς ἔχω ζήση

Τοῦ καιροῦ ἀπ' τὸν χωριτμό,

Πῶς καὶ σὺ τὰ νιάτα ἐχάρες

Οὔτε γὰρ δὲν τὸ ἐρωτῶ.

Γλυκορώιστα τεγγάρια

Νὰ μοῦ βγῆτε ἀπὸ τὸν νοῦ,

Νύχτες, ἡλιοὶ τῆς ἡμέρας,

Φῶτα τοῦ μεσημεριοῦ!

Νέσι, νέσις μὴν ἀκοῦτε

Τὴν θεὰν τῆς εὐμορφιάς,

Πικρὰ δάκρυα συγγενέου

Μὲ τὰ γέλεια τῆς θεᾶς.

Φλόγες ἀλλαις μὴ δεχθῆτε

Εἰς τὴν ἄβολη καρδίᾳ,

Ξενυχτίσματα τῆς ἀγάπης

Μὴν χρῆστε μ' ἄλλην νηά,

Εἰμὴ ὅταν γύρω, γύρω

Σὺν τῇ ἀγάπῃ τὸ ἱερό,

ΙΑΚΩΒΑΝΤΩΝ ΤΡΑΠΕΖΙ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ

Σύρτης Ἱερὺς Κυρίου,
Ἀποσῶστε τὸν χορὸ·

Καὶ σιὰ εὐμορῶν στεφάνια,
Στόλισμα τοῦ κεφαλίου,
Τότῃς πέσουν εὐλογίαις
Ὅσα εἶν' ἄλκι τοῦ Μαγιοῦ.

Σιὰ γλυκὰ νυχτοσκοτάδια
Μὴν ἔτραπῃτε ἢ νηὰ τὸν νηδὺν,
Ἀπ' τοῦ ἔρωτος τοὺς νόμους
Δόξα εὐγαίνει εἰς τὸν Θεόν.

Μέραις, μῆνες θὰ περάσουν,
Θάλλουν μοίραις ἢ θεαῖς
Καὶ ἀγόρι ἢ θυγατέρα
Θὰ μοιράνουν σιὰς φασκίαις.

Ἄλλοι ἀς ψάλλουν σὴν κιθάρα
Ταῖς ξανθαῖς ταῖς κορασιαῖς,
Πῶς τὰ βλέμματα, ἢ μιλιὰ τους
Θὰ μαραίνουν ταῖς καρδιαῖς.

Ἐγὼ ὀρέγομαι νὰ βλέπω,
Εἰς τὰ κρύφια τοῦ καιροῦ,
Ἀπὸ νέους παλληκαράδες
Ἔργατα ἡρώϊσμοῦ.

Ἀπὸ τίμιους γεννημένοι
Γάμους οἱ ὁμορφονιοὶ
Τὴν πατρίδα θὰ γλυτρῶσουν
Ἀπ' τὸν ἄπιστο Ὀσμανλῆ.

Κῦμα ἀφρίζει τοῦ πολέμου,
Ξεσπαθῶσαν τὰ παιδιὰ,
Πλειὰ δὲν παίζει τὸ τουφέκι,
Μόνε κόφτουν τὰ σπαθιά,

Ἀπ' τὰ αἵματα, ἀπ' τὴν σκόνῃ,
Ἀπ' τὰ δάκρυα, ἀπ' τὸν σφαγμὸν,
Νικηφόρος βλέπω βγαίνει
Ὁ Σταυρὸς τῶν Χριστιανῶν.

Χαῖρε γῇ τοῦ πρωτοεῖδα
Τὴν ἀχτίνα τοῦ ἡλιοῦ,

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΟΥ

Δένδρα χαίρετε καὶ δάστη,
Χαίρετε αὔραις τοῦ ᾠαλοῦ!

Εἰς ἐσᾶς μάνα καὶ κύρης
Ἐχουνε εὐλογηθῇ,
Καὶ τὴν εὐμορρη τὴν χτίσι
Εἶδα μέρα Κυριακή·

Ὡρα ἦτον ποῦ σιὰ χεῖλῃ
Τοῦ ἱερέως τοῦ ναοῦ
Τὸ θεῖον ἄχνιζε τὸ αἶμα
Τοῦ Σωτῆρος Ἰησοῦ·

Μοῖρά μου εὐχαριστῶ σε,
Εἰς τὴν ὄραν τὴν καλῇ,
Ἡ ψυχὴ μου νὰ ᾖ ναι ἀθῶα
Σὰν ἀγούλα Κυριακή!

Θεὲ! δόσε μου τὴν χάριν

Μὲ τοὺς νιὸς νὰ ᾤμαι καὶ ἐγὼ

Γέροντας μὲ τ' ἄρματα μου
Σὰν στῆς νιότης τὸν καιρό.

Καὶ τὸ ἀχάριστο ποτῆρι
Τοῦ θανάτου νὰ γευθῶ
Ἐμπροστὰ εἰς ταῖς εἰκόνας
Στῆς Σοφίας τὸν ναό·

Κι' ἀπονήσκοντας νὰ φθάσουν
Εἰς τὴν πρόθυμη ἀκοή,
Τῶν διακόνων καὶ ἱερέων
Οἱ ψαλμοὶ οἱ κλαυθμηροί.

Μαρμαρένιοι στ' ἅγιο βῆμα
Στέκονται οἱ ἱερεῖς,
Ἄλλὰ πάλαι θ' ἀναπνεύσουν
Τὸν ἀέρα τῆς ζωῆς·

Καὶ τελειόνοντας μὲ δάκρυα
Τὴν ἀρχαία λειτουργιά·
Πεθαμένοι, σκοτωμένους
Θὰ εὐλογοῦν μὲ τὴν δεξιὰ.

Ὡ μανάδων ἑλληνίδων

Τέκνα, χαίρετ' ἀνθηρά!

Ἄν τὴν εὐμορφη πατρίδα

Ξαγοράττε ἀπ' τὴν σκλαβιά,

Ἄν μὴ στήσετε σημαίαν,

Ποῦ ἀπ' τὴν Δοῦνα νὰ κρατῇ,

Πέρα ἢ ἄκρη της νὰ βόσκη

Στὴν ἀνήμερη Ἀφρικῇ.

Ἐτορημένη στὴν σημαία

Νὰ εἶναι ἡ πίστις τοῦ Χριστοῦ,

Τ' ἄστρα νὰ τὴν χαιρετοῦνε

Καὶ οἱ ἄγγελοι τοῦ Οὐρανοῦ.

Δότε μοι λύρην Ὀμήρου
φονίης ἀνευθε χορδῆς

Ἡ Καρυδιά.

Εἰς τὸν ἔρωτα ἀφιερώνω

Τὸ κλαδί σου, ὦ καρυδιά,

Εἰς τὸν ἱσκιόν σου ἀποκάτου

Μοῦ λαβώθηκε ἡ καρδιά·

Καιρὸς ἦτον ποῦ τὰ δένδρα

Χύνουν ἄνθη καὶ καρπούς,

Ἄσυγγέφιαστος ὁ ἥλιος

Φώτιζε τοὺς οὐρανοὺς.

Εἰς τὸ πράσινο κλαδί σου,

Καρυδιά μου εὐωδική,

Κηλαῖδοῦσαν τ' ἀηδονάκια

Με γλυκειά, γλυκειά φωνή,

Καὶ τοῦ δένδρου σου στὴν ῥίζα

Καθισμένη ἦτονε νεῖα,

Καὶ ὡς ὠμίλειε, ἡ φωνή της

Ὡμοιᾶζε ἀηδονολαλιά.

Κόρη μου, τὸ τερπν' ἀηδόνι

Σὰν ἐσένη ἔχει φωνή

Πλὴν δὲν φθάνει στὴν γλυκάδα,

Τὴν γλυκειά σου τὴν ψυχῇ.

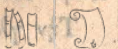
Ἐρωτα, κα! Ἀφροδίτη
 Ἡ θεὰ τῶν ἔρασι τῶν,
 Μέ την νεῖά δόστε νά ζήσω
 Αἰωνίως τὸν καιρόν!

Στὴν ποδιά τερπνῆς ῥαχοῦλας
 Στὸ φεγγάρι τὸ ἀργυρὸ,
 Τὸ γλυκόφωνο τὸ στόμα
 Νά μοῦ λέγη, σέ ἀγαπῶ.

Ἰχθυόσ

Ὡς φυτεύουν εἰς ταῖς γάστραις
 Ῥόδα, ἢ τριανταφυλλιὰ,
 Αὐγὴ βράδῳ τὴν ποτίζουν
 Τοῦ νεροῦ μέ τὴν δροσιά.

Τὰ τριαντάφυλλα ποῦ ἀνοίγουν
 Καὶ τὰ ῥόδα τὰ τερπνά
 Συνεπέρνουν τὸν ἀέρα
 Ἀπὸ τὴν μωσκοβολιά.

Σὰν τῆς γῆς σπάνιο λουλούδι
 Κ' ἡ δικήσου ἡ εὐμορφιά
 Ἄνοιξε, καὶ ἡ γῆ εὐφράνθη,
 Θαῦμα ἦσουν καὶ χαρά!
 Ἀλλὰ γάστρα καὶ λουλούδια
 Ἐμαράθησαν σκληρά,
 Καὶ τὰ φύλλα σου ἐσκορπίσαν
 Σ' ἔρημη ἀκροθαλασσιά.

Τῆς νυχτὸς τὴν μαύρην σκέπη
 Διώξει τὴν ἀπ' τὰ μαλλιά,
 Καὶ τοῦ κρίνου τὴν λευκάδα
 Κόψε νέα φορεσιά.

Καὶ ἡ πρώτη ἄς ἀναδώτῃ
 Τοῦ προσώπου σου εὐμορφιά,
 Καὶ τὰ μαυρά σου τὰ μάτια
 Πάλαι ἄς λάμψουν ζωηρά.

ΙΑΚΩΒΟΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
 ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
 ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΑΪΚΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ
 Εἰς τὸ μαγευτὸ τὸ ἀγνὸ,

Τὸ γλυκὺ βαθὺ σημάδι

Σὰν τριαντάφυλλο αὐγινὸ,

Ποῦ εἰς τὸ πράσινο κλαδί του

Κεῖται μισανοιχτὸ,

Δὲν τὸ πῆρε ἥλιος ἀκόμη

Κ' ἔχει νύχτας τὸ δροσιό;

Σὰν γελᾷς, . . . τῆς Ἀφροδίτης

Τὸ εὐαίσθητο παιδί

Εἰς τὸ μάγουλο φιλεῖ σε,

Κ' ἔχνος μένει ἀπ' τὸ φιλί.

Ἐπιγραφή κήπου.

Περιβόλι τερπνὸ εἶμαι

Εἰς τὴν γῆν τῶν Σεπολιῶν

Καὶ τοῦ Πλάτωνος τὸν κῆπον

Ἐχω σύνορο ἱερόν.

Παλαιὸν δεσπότην εἶχα

Νέον ἄνδρα Ὀθωμανόν,

Τὸ μολύβι τῶν Ἑλλήνων

Πρῶτον ἔξπλωσε νεκρόν,

Ὅταν τῆς Εὐαγγελίστριας

Εἰς τὴν θείαν ἑορτῇ

Ἀρχαγγέλου νέου ἡνούσθη

Πολεμόκρακτη ἡ φωνή.

Τώρα ὁ κύριος ὁποῦ μ' ἔχει,

Μὲ δροσιζεῖ μὲ νερά,

Καὶ μὲ στήλους μαρμαρένιους

Μοῦ χαρίζει εὐμορφιά.

Πυκνὰ φύτευσε τὰ δένδρα,

Ἄνθη φέρε ξενικά,

Κύριε μου, νὰ μὲ τιμῆσης

Καὶ μ' ἀγάλματα λευκά.

Στὸ θερμὸ τὸ μεσημέρι

Μὲ τὰς νύμφαις καὶ ὁ Πᾶν

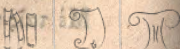
Σταῖς δροσιαῖς μου νά χορεύουν
Καί γλυκά νά τραγουδᾶν.

Εἰς ἐσέ οἱ θεοὶ νά δώσουν,
Διὰ τὴν τόσῃ καλλονῇ,
Τοῦ πατρός σου καὶ τοῦ πάππου
Νά ἐκδικήσῃς τὴν σφαγὴν,

Ὅπου τῆς τερπνῆς Εὐρώπῃς
Τὸ ἀηδόνι κηλαῖδεῖ,
Τῆς Ἀσίας στὸ παραγιάλι
Ἄλλο ἀηδόνι ἀντιφωνεῖ.

Ἄσμα διὰ νέαν ὥραϊαν ὅπου ἐρδύονταρ τὸ μο-
ραχικὸ σχῆμα καὶ ἐκλείονταρ εἰς Μοναστήριον.

Ἀπὸ τὸν θρόνον τοῦ Ἀπλαστῆ
Οἱ ἀγγέλοι κατεβῆκαν
Καί μέτ' τοῦ μοσχολίθου
Τὸ σύγνεφον ἐμπῆκαν,

Νά ἴδωῦν ποῦ τὸ Κοράσιο
Κινάει στήν Ἑκκλησιάν.

» Χριστὸς ἀνέστη » ἐψάλανε
Μὲ τὰ χρυσᾶ τοὺς χεῖλη,
Χριστὸς ἀνέστη ἐκάνανε
Κ' ἀστράφτανε σὰν ἥλιοι,
Καὶ λόγια ἐτραγουδοῦσανε
Ἐγκάρδια καὶ θερμά.

(ἓνας Ἀγγελος)

» Χαῖρε ἀδελφὴ! μ' ἀρέσουνε
» Τῆς ὄψης σου ἡ χλωμάδες
» Εἰς τὰ περίσσια ἀνάμεσα
» Κερὶὰ καὶ σταῖς λαμπάδες,
« Κάλλιο ἀπὸ ῥόδα πιάνουνε
» Τῆς νύμφης τοῦ Χριστοῦ.»

(ἄλλος Ἀγγελος)

» Ἀποῦ τὸν θάνατο ἐκλαψες
Τὴν δόλιας σου Μητέρας

- » Καὶ τοῦ Πατρὸς σου, ἀπόμεινε
» Μόνος αὐτὸς Πατέρας·

(Ἄλλοι)

- » Πάντα περνάει τὰ σπλάγχνα του
» Τὸ δάκρυ τοῦ ὀρφανοῦ.»

(ἄλλος Ἄγγελος)

- » Γλυκὸν εἶναι τῆς Παράδεισος
» Νὰ μελετᾷς τὰ κάλλη,

(Ἄλλος)

- » Πικρὴ εἶναι ἡ φοβερῶτατη
» Τοῦ Κόσμου ἀνεμοζάλη,
» Μόν' ἐδῶ φθάνει ὁ ἀντίλαλος,
» Δὲν φθάνει ἡ τρικυμία.

(ἄλλος Ἄγγελος)

- » Ἐδῶ ὁ Χριστὸς στὰ ὄνειρα
» Σ' ἐσένα καταβγαίνει.

(Ἄλλος)

- » Ἐκεῖ ταράζουν ἄρματα
» Καὶ θρόνοι αἱματωμένοι,

(Ἄλλος)

- » Ἐδῶ εὐτυχία καὶ θρίαμβος.

(Ἄλλος)

- » Ἐκεῖναι συμφορά.

(ἄλλος Ἄγγελος)

- » Ὁ Κόσμος ἐρωτεύτηκε
» Στὰ μάτια, στὴ φωνή σου,
» Τὰ μελετάει συχνότατα
» Καὶ ἡ ἀγγελικὴ ψυχὴ σου,
» Φωνὴ καὶ μάτια ἐγύρῃσέ
» Κατὰ τὸν Οὐρανό.

(ἄλλος Ἄγγελος)

- » Ὁ Πλάστης κατ' εἰκόνα τοῦ
» Τὸν ἀνθρώπον ἐποίησε

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ

(ἄλλος)

- » Μέσ' τὰ κρυφία τῆς γνώσης του
- » Τὴν κτίση ἐμελετοῦσε
- » Διὰ νᾶναι τοῦ λιγόζωου
- » Ἀνθρώπου ἡ κατοικιᾶ.
- » Ἀπάνου ᾧ πάνου ἐχύθηκε,
- » Στὴν Ἄβυσσον κινιότουν,
- » Βαθηὰ μουγγρίζει ἡ ἄβυσσος,
- » Καὶ πλῖά δὲν ἐσωζότουν·
- » Ὁ Πλάστης δλομόναχος
- » Ἀγροίκαε μὲ χαρά.

(ἄλλος Ἀγγελος)

- » Ἔρωσ καὶ Χάρος πάντοτε
- » Δουλεύουν ἐδῶ κάτω
- » Ἔως ποῦ ὁ Καιρὸς ὁ Γέραντας
- » Νὰ χάσῃ τὰ φτερά του.

(ἄλλος)

- » Φρικτὴ ᾔναι ἡ ὥρα ποῦ ἄνθρωπος
- » Βαρηὰ ψυχομαχᾷ.

(ἄλλος Ἀγγελος)

- » Μὴ φοβηθῆς νὰ σ' ἐξηγη
- » Τότε ἀπὸ κάθε μάτι,
- » Ἴδου ὁ Χριστὸς ποῦ γέρνοντας
- » Στοῦ πόνου τὸ κρεβάτι,
- » Σοῦ κοινωνεῖ τὴν χάριν του
- » Καὶ σὲ παρηγορᾷ

(ἄλλος Ἀγγελος)

- » Εὐτυχισμένο λείψανο!
- » Θέλει σοῦ δώτῃ πάλι
- » Τὸν ἀρραβῶνα ὁ ἴδιος
- » Ὅπου σοῦ πῆρε ἀγάλη,
- » Τὴν ὥραν ποῦ ἀπομείνανε
- » Τὰ στήθιά σου νεκρά.

(ἄλλος Ἀγγελος)

- » Τὰ κόκκαλα ἐβαρέθησαν
- » Στὸ μνήμα ἀκαρτερῶντας
- » Καὶ τρίζουσι ἀκατάπαυστα
- » Τὴν κρίση ἀναζητῶντας.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΛΗΜΟΞΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΛΕΞΟΥΡΙΟΥ

(ἄλλος)

- » Ξύπνα ἀδελφῇ, τὴν σάλπιγγα
» Τὴν ὕστερη ἀγροικῶ.

(ἄλλος Ἀγγελος)

- » Τὰ μάτια τῆς ἀστράψανε
» Τοῦ τάφου ἀπὸ τὴν κλίνη
» Κύττα, πετιέται ὁλόχαρτα,
» Καὶ μέσ' τὸν λάκκο ἀφίνει
» Τοὺς μόσχους τοῦ Μαγιάπριλλου
» Ποῦ δὲν ὑπάρχει πλειό.

(ὅλοι οἱ Ἀγγελοι)

- » Τὰ μάτιά τῆς ἀστράψανε.
κτ. κτ. κτ.

Ἀγάπη.

Καθὼς ἤβλεπα χυμένα,
Μαυρομμάτα κορασιὰ,
Εἰς τὰ στήθη τὰ χιονάτα
Τὰ ξανθὰ σου τὰ μαλλιά

Μὲ πετράδια, ἐπιθυμοῦσα,
Καὶ μὲ διάδημα χρυσὸ
Τὰ μαλλιᾶσου νὰ στολίσω
Καὶ τὸν εὐμορφο λαιμό.

Ἄλλο πλὴν νὰ σ' ἀφιερῶσω
Διάδημα δὲν ἤμπορῶ,
Παρὰ μόνον τῆς ἀγάπης
Τὸν βαθὺ ἀναστεναγμό.

Κόρη μὴν καταφρονήσης
Ἀσπρομάλλη ἔρωτευτή,
Τὰ γλυκὰ ταιριάζουν ῥόδα
Καὶ οἱ κρίνοι οἱ λευκοί.

Τὴν ἀγάπην τῆς καρδίας
Τσοβαίρια δὲν τιμοῦν,
Εἰς τὴν λάμψιν τῆς χλωμιάζει
Κάθε διάδημα χρυσοῦν.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ

Εἰς τὴν Ἀρθήν.

Ὡς φιλόστοργος πατέρας κόπτει καὶ φυλάττει τὰ πρῶ-
τα πρῶτα μαλλιά τῆς κεφαλῆς νηπίου του τέκνου, καὶ
ἀφοῦ μεγαλώσῃ τὸ κοράσιον, τοῦ φανερόναι τίνος θησαυροῦ
ἦτον κάτοχος, πολυτίμου! χάριν τῆς εὐαίσθησias τῆς πα-
τρικῆς του ψυχῆς· καὶ ἐγὼ, ὦ Ἀρθή, σοῦ ἐπιστρέφω
τὸ πρῶτον δοκίμιον τῆς ἀρετῆς τοῦ νοός σου, τὸ ὅποιον
εἶδωσα ὡς ποτὲ γονεὺς δὲν ἐφύλαξε τὰ ἀμίαντα μαλλιά
τῆς θυγατρὸς του. — Ὡ πόσον κλύμα θὰ κάμῃς ἀνα-
γινώσκοντας σήμερον τὸ θλιβερὸ διήγημα! Ποῖο κρυφὸ
προαίσθημα τῆς καρδίας σου σὲ ὠδηγοῦσεν εἰς τόσον ἀ-
θῶαν ἡλικίαν νὰ δώσης τόσῃν βαρὴν πάθους εἰς τὴν
ιστορίαν τῆς Γερμανίδος νέας; — Παῦσαι, παῦσαι τὸ
δάκρυ σου, ἡμέρωσε τοὺς ἀναστεναγμούς σου. Ὅλα εἶναι
καλὰ, ὅσα ἔρχονται ἀπὸ τὸν Θεόν, καὶ ἡ λύπη εἶναι τὸ
ὠραιότερον χάρισμα ποῦ ἡ πρόνοιά του ἔκαμεν εἰς τὸ
πλάσμα του. Ὁρθῶς ἐννοουμένη ἡ λύπη χαρίζει δύναμιν
εἰς τὴν ψυχὴν, τὸ ἀθάνατον καὶ θεϊότερον στοιχεῖον τοῦ
ἀνθρώπου. — Δόλια Ἐλεονόρα! τὸ ἀμάρτημά σου εἶναι ὅτι

δὲν ἐζήτησες παρηγορίαν εἰς τὰ δεινά σου ἀπὸ τοῦ αἰώνιον
φῶς τῆς ψυχῆς σου· ἀπελπίσθης καὶ ἀπίστησες εἰς τὸν
ἐπουράνιον Πατέρα· ἀρμόζει, δικαιολογεῖται ποτε ἀπελ-
πίστια εἰς πλάσμα Θεοῦ;

Τὰ ἄνθη τῆς νεότητος, ὦ Ἀνθή, εὐωδιάζουν, μὲ ὅλην
τοὺς τὴν χάριν εἰς τὸ πρόσωπόν σου· ἀλλὰ οἱ ὀφθαλμοί
σου εἶδαν σχεδὸν ὅλα τὰ θεάματα τῆς κλαυθυμῆς τρα-
γωδίας τῶν θνητῶν. Προσκύνα τὴν πρόνοιαν τοῦ Θεοῦ,
σέβου τὸ ὄνομα ὁποῦ μὲ χρυσᾶ, αἰώνια γράμματα εἶναι
γραμμένο εἰς τὸ μέτωπόν σου, καὶ ἡ ψυχὴ σου θὰ μακα-
ρισθῇ καὶ θὰ λάμψῃ, καθὼς ἀπὸ τοῦ ἁγρίου μάρμακρον καλ-
λιεργημένο ἀπὸ τὸ σφυρί θαυμαστοῦ Ἑλλήνος τεχνίτου ὑ-
ψώνετο καταμετῆς τοῦ ναοῦ τοῦ ἁγαλμα τοῦ Ἀπόλλωνος,
Θεοῦ τοῦ φωτός, ἡ τῆς Παλλάδος, θεᾶς τῆς φρονήσεως. Ἡ
χάρις τοῦ νοὸς καὶ τῆς καρδίας εἶναι τὸ ἁγαλμα τῆς ἀρετῆς
τῶν ἀνθρώπων.

Ἐλεονώρα τοῦ Bürger (1)

Μία φορὰ ἦτον μία γυναῖκα καὶ τὴν ἔλεγον Ἐλεονώραν·
Αὕτη μίαν αὐγὴν ἐσηκώθη συγχυσμένη ἀπὸ κακὰ ὄνειρατα
διὰ τὸν ἄνδρα τῆς, ὁ ὁποῖος εἶχε πάγει εἰς ἓνα πόλεμον·
καὶ ὁ Βασιλέας καὶ ἡ Ἰμπερατορίσσα, ὁποῦ ἐπολεμοῦσαν,
ἐβαρέθησαν καὶ ἔκαμαν εἰρήνην, καὶ τὰ στρατεύματα ἐ-
γύριζαν ὀπίσω μὲ χαρὰν καὶ μὲ τραγούδια δοξάζοντας
τὸν Θεόν. Ἡ Ἐλεονώρα ἐπῆγε ἐρωτῶντας ὅλο τὸ στρά-
τευμα διὰ τὸν ἄνδρα τῆς, ἀλλὰ δὲν εὐρέθηκε κανέναν νὰ
τῆς εἴπῃ τί ἐγίνηκε· λυπημένη λοιπὸν ἔπесε κατὰ γῆς·
ἐτρεξε ἡ μάνα τῆς καὶ τῆς εἶπε· « τί ἔχεις θυγατέρα μου,
τί σοῦ ἐσυνέβη; » καὶ ἐκείνη τῆς ἀπεκρίθηκε· « ὦ μάνα,
ἐγάρθην, ἀπέθανε, τώρα ὡς χαλάσῃ ὁ κόσμος, βέβαια δὲν
ἔχει εὐσπλαγχνίαν ὁ Θεός. » Ἡ μάνα τῆς εἶπε· « ὦ Θεέ !
βοήθησέ μας· κάμε, θυγατέρα μου τὴν προσευχὴν σου· ἡ
μεταλαβὴ θὰ παύσει τὴν λύπην σου. Ὁ Θεὸς δ, τι κάμνει
εἶναι ὅλα καλά. » « ὦ μάνα ὅλα εἶναι ψεύματα· τίποτε
καλὸ δὲν ἔκαμε ὁ Θεός διὰ ἐμένα· δὲν ἔχει εὐσπλαγχνίαν·
τί μεταλαβὴ μοῦ λές; ἐτούτῃ ἡ φλόγα ὁποῦ βγαίνει ἀπὸ

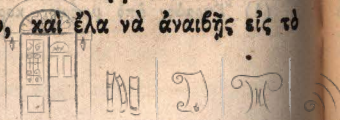
(1) Ἐγραψεν ἀπὸ μνήμης κοράσιον δωδεκαετής.

τὴν καρδιά μου, τίποτε δὲν θὰ μοῦ τὴν παύσει· ἡ μετα-
 λαβὴ δὲν ἀναστένει νεκρούς. » Μὲ τέτοιον τρόπον ἐκα-
 τηγόραε τὴν πρόνοιαν τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ ἡ μάνα τῆς εἶπε·
 « Θυγατέρα μου, ἴσως αὐτὸς ἀρνήθη τὴν πίστιν του, καὶ
 ἐπῆρε ἄλλη γυναῖκα. » « ὦ μάνα, εἶπε ἐκείνη, δὲν ζῇ,
 ἀπέθανε· τώρα ἂς χαλάσῃ ὁ κόσμος, ἂς χαθῇ ὁ ἥ-
 λιος, τίποτε δὲν μὲ μέλει. » Ἡ μάνα τῆς εἶπε· ὦ Θεέ,
 βοήθησέ μας· μὴ τὴν ξεσυνερισθῇς Θεέ μου! θυμή-
 σου ὦ θυγατέρα μου τὴν μακαριότητα τῆς ἄλλης
 ζωῆς. » Ἡ θυγατέρα τῆς ἀπεκρίθη, « ὦ μάνα, τί μα-
 καριότητα μοῦ λές; μὲ ἐκείνον ἦτον ὁ παράδοσις, καὶ
 δίχως ἐκεῖνον κόλασις· τώρα ἂς ἀποθάνω, ἂς κολασθῶ,
 τίποτα δὲν μὲ μέλει. » Μὲ τέτοιον τρόπον ἕως τὸ βράδυ ἐ-
 κατηγοροῦσε τὴν πρόνοιαν τοῦ Θεοῦ, ὅταν ἐξαφνα ἄ-
 κουσε περπάτημα ἀλόγου καὶ ἔνεν καββαλάρην ὅπου ἐξα-
 πέζευσε, καὶ ἠχολόγησαν τὰ ἄρματα του, καὶ ἄκουσε καὶ
 μίαν φωνὴν ὅπου τῆς ἔλεγε, « ἀνοιξέ· κοιμᾶσαι, ἡ εἶσαι
 » ἐξυπνῇ; τί κακὰ ἔβαλες εἰς τὸν νοῦν σου διὰ ἐμένα·
 » ἡ εἶσαι χαρούμενη; » ἐκείνη τοῦ ἀπεκρίθηκε· « ἐσύ εἶ-
 »σαι, ὦ ἄνδρα μου; διὰ τί τόσο ἀργὰ ἦλθες; ἔλα
 » ἀπάνω » ἐκεῖνος, « Ντύσου, καὶ ἔλα νὰ ἀναιδῇς εἰς τὸ

» ἀλογό μου, ἐκὰτὸ μίλια ἀκόμη θὰ περπατήσωμεν· »
 καὶ ἐκείνη τοῦ ἀπεκρίθη· « δὲν ἀκοῦς πόσο φυσάει ὁ ἀέ-
 ρας; ἀναιδῶ, ἀναιδῶ, νὰ καθίσῃς ὀλίγο· » δὲν ἠθέλησεν
 ἐκεῖνος νὰ ἀναιδῇ, ἀλλὰ ἐπῆγεν αὐτὴ καὶ ἀνέβη εἰς τὸ
 ἀλογόν του· ἐχτύπησε τὸ ἀλογό καββαλάρης καὶ ἔτρεχαν·
 ὦ πῶς ἔφρευγαν ἀπ' ἐμπρός τοὺς χώραις καὶ λόγχοι!
 ἐκείνη ἀπὸ τὸ πολὺ τρέξιμο ἐδείλιασε, καὶ ἐκεῖνος τῆς
 εἶπε, « τί φοβᾶται κύτταξε τί ὁμορρο φεγγάρι· οἱ πε-
 θαμμένοι ἔτσι τρέχουν γλήγορα· » ὅχι, τοῦ εἶπε, ὅ-
 μως μὴ ἀναβάνῃ τοὺς πεθαμμένους—ἄκουσε τί φωνὴ εἶναι
 ἐκείνη θανάτου, « ἂς θάψωμεν τὸ σῶμα, » καὶ τοὺς ἐσί-
 μονε ἡ φωνή, καὶ ἰδοὺ μία συντροφιά θανατερὴ ὅπου
 ἐβαστοῦσε τὸ νεκροκρέββατο· « τὰ μετάνυκτα ἂς θάψω-
 μεν τὸ κορμί· » — ἐγὼ τώρα πάω τὴν γυναῖκα μου.
 ἔλα παππᾶ, ἔλα νὰ μᾶς εὐλογήσῃς πρὶν κοιμηθῶμεν.

Σιγοῦν ἡ ψαλμωδίας· ἐχάθη τὸ ξυλοκρέββατο. Ἐκεῖνοι
 ἔτρεχαν, καὶ τριγύρω τοὺς ἐπετιοῦνταν ἄμμος καὶ σπί-
 θαις, ἄφριζαν ἀλογό καὶ καββαλάρης,—καὶ κάθε πρᾶγμα
 ὅπου τὸ φεγγάρι ἔφεγγε τριγύρω τοὺς ὦ πόσο γλήγορα
 ἐμάκρνε! Πῶς ἔφρευγαν ἀπ' ἐπάνω τοὺς ὁ οὐρανὸς καὶ
 τὰ ἄστρα! Ἐκείνη ἀπὸ τὸ πολὺ τρέξιμον ἐξαναδείλιασε, καὶ

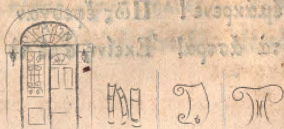

αὐτὸς τῆς εἶπε « δὲν βλέπεις τί ὠραῖο φεγγάρι ; οἱ ἀ-
πεθαμμένοι ἔτσι περπατοῦν μὲ βίαν » ἐκείνη τοῦ ἀπε-
κρίθηκε, » ὅχι, ὁμῶς μὴν ἀναβάνης τοὺς πεθαμένους. » —
Εἰς ὀλίγο θὰ τελειώσει ὁ δρόμος μας. Πήγαινε ἀπ' ἐδῶ,
πήγαινε, εἶπε, τοῦ ἀλόγου του· ἐφθάσαμε, τῆς εἶπε ἐκεί-
νης, ἰδοὺ ὁ τόπος. » — Ἡ θύρα ἦτον κλεισμένη μὲ σι-
δηρένιον σύρτην, καὶ ἔξαφνα ἐσακίστηκε καὶ ἀνοιξε ἡ
θύρα δίχως νὰ τὴν ἐγγίξῃ κανεὶς· ἐμπῆκαν λοιπὸν μέσα,
καὶ ἔξαφνα εἶδε ἐκείνη τὸν καθβαλάρη, καὶ τοῦ ἔπεφταν
τὰ ἄρματα ὡσὰν ἱσκα] χρονῶν, καὶ τὸ κεφάλι του ἔμα-
διοῦνταν ἔως ὁποῦ ἐγίνηκε σὰν κεφάλι πεθαμμένου, καὶ
ἐμβῆκε εἰς τὸν τάφον· ἐκείνην τὴν ἐτριγύρισαν οἱ πεθαμ-
μένοι λέγοντάς της, « ἔχε ὑπομονή! καὶ μὴν τὰ βάνης μὲ
τὸν Θεόν· ἰδοὺ τώρα ὁποῦ παιθένεις, καὶ ὁ Θεὸς ἅς ἔχῃ
εὐσπλαγχνία διὰ τὴν ψυχὴν σου. »

Τιμωρία καὶ μετάνοια.

Μήνυμα τῆς νυκτὸς ἐφάνη ὁ ἀποσπερίτης, καὶ τρία
εὐμορφα παληκάρια ἐκάθονταν εἰς τὴν ποδιὰν ἑνὸς βουνοῦ·
ὁ τόπος ὀλόγυρα εὐωδίαζεν ἀπὸ κιτριαῖς καὶ λεμονάνθη·
Οἱ τρεῖς συντρόφοι καὶ ὠραῖοι ἦτον, καὶ εἰς τὰ φορέμα-
τά τους ἔφεγγε μάλαμα καὶ ἀσῆμι· ὥστε κανένα ἀπὸ τὰ
πολυτιμότερα χαρίσματα τῆς γῆς δὲν τοὺς ἔλειπε, εὐ-
μορφία καὶ πλοῦτη· πλὴν εἰς τὸ πρόσωπο τοῦ καθενός,
καὶ μάλιστα τῶν δύο, ἦτον χαραγμένη βαθεῖα λύπη· ὁ-
μοιαζε σὰν νὰ εἶχαν χάσει ἀδελφὸν ἢ γονεῖς, καὶ νὰ
εἶχαν παρασταθῇ τότε εἰς τὴν θανάην τους. Οἱ λυπημένοι
καὶ ὠραῖοι νέοι ἦτον τρεῖς ἀγγέλοι ξεπεσμένοι· δὲν ἦτον
ἀπὸ ἐκείνους ποῦ εἶχαν πολεμήσει τὸν μεγαλοδύναμον
εἰς τὴν περιβόητον ἀνταρσίαν τοῦ Ἑωστρόρου, ἀλλ' ἦτον
ἀγγέλοι ποῦ εἶχαν πέσει εἰς ἀνθρώπιναις ἀδυναμίαις· εἰς
ἐκείνην τὴν τερπνὴν βραδυὴν ὠρέχθηκαν ὁ ἕνας τοῦ ἄλ-
λου νὰ διηγηθῶν τὴν ἱστορίαν τους, πῶς πρόδωσαν τὰ
χρήτους, πῶς τιμωροῦνται ξεθύμασμα λύπης εἰς ταῖς
πονεμέναις καρδιαῖς εἶναι, ἡ ὁμιλία καὶ ὁ ἀναστεναγμός·
ὁ πρῶτος ποῦ ἔτυχε νὰ ὁμιλήσῃ ἀρχησε τὴν διήγησίν του
λέγοντας·

Μίαν αὐγὴν ἐστάληκα ἀπὸ τὸν οὐρανὸν εἰς τὴν γῆν καὶ

ἐπερνούσα ἀπὸ τὴν εὐμορφήν Ἀσίαν, καὶ εἶδα ποταμὸν
καθαρώτατον, καὶ εἰς τὸν ποταμὸν εἶδα μίαν νέαν νὰ λούε-
ται, τὴν ὠραιότερη, ὡς μ' ἐφάνη, τῶν γυναικῶν ὅλης τῆς
πλάσεως· μετ' ἀπορίαν τὴν κυττάζω καὶ ἔπαιζε μετ' τὸ νερὸ,
καὶ τὰ μάτια τῆς ἐφώτιζαν τὸ ποτάμι· κινῶ τὰ πτερά μου
πρὸς αὐτήν, καὶ ἐκείνη ἐταράχθη φοβερὰ εἰς τὸ κυμά-
τισμα τῶν πτερῶν μου καὶ ἔφευγεν εἰς τὴν στεριά· ἀλ-
λὰ καθὼς ἐσήκωσε τοὺς ὀφθαλμούς της καὶ μετ' εἶδε, ἔ-
μεινεν ὡς ἀπολιθωμένη· τὴν ἐλυπήθηκα, καὶ μετ' τὰ πτε-
ρά μου ἐκάλυψα τοὺς ὀφθαλμούς μου ποῦ ἐγίνοντο περισ-
σεια φλογεροὶ καὶ διὰ τοὺς δύο μας· φεύγει ἡ νέα εἰς τὰ
δένδρα, λευκὴ ὡς τὰ χιόνια τοῦ βουνοῦ, ῥοδοκόκκινη ὡς
τὸ τριαντάφυλλον· ἀπὸ τότε ἡμέρα καὶ νύκτα περνοδιαβρίνω
ἀπὸ τὴν παραποταμίδ, ἀπὸ τὰ δένδρα τοῦ εὐμορφου
τόπου ἀλγισμονῶντας τὸν οὐρανόν, ἀλγισμονῶντας τὰ χρέη
μου. Ἄλλο δὲν ἐνθυμοῦμαι, εἰμὴ τὴν νέαν τὴν ὁποίαν
εἶδα νὰ λούεται εἰς τὰ καθαρώτατα νερά· ὀλίγος καιρὸς
ἀπερνᾷ καὶ μαζί της κάθομαι, μαζί μ' αὐτὴν συντυχαίνω·
τὸ χάραγμα, τὰ μεσημέρια, τὰ βασιλεύματα τοῦ ἡλίου
δὲν μ' ἐβάρυναν ποτέ πλησίον τῆς γλυκείας τῆς φωνῆς·
εἰς τὴν ὠραιότητα τῶν ματιῶν τῆς τόσῃ χαρὰν ἐχαίρο-
μουν, ὅσῃν ποτέ δὲν ἐχάρηκα εἰς τὸν παράδεισον· ὁ κό-

σμος ἐχωρίσθη εἰς δύο διὰ ἐμέ· τὸ ἓνα μέρος ἦτον ὁ τό-
πος ὁ καλὸς, ὁ εὐωδισμένος, ὅπου ἦτον ἡ Λία· τὸ ἄλλο μέρος
ἦτον ἅπανσα ἡ οἰκουμένη ἔρημη τῆς παρουσίας τῆς Παρθένου.

Τὴν ἀγαποῦσα πολὺ πολὺ, καὶ διὰ νὰ ἀνταποδώσῃ
ἡ νέα ἔρωτα εἰς τὸν ἔρωτα, ἤθελα τζακίσει καὶ ῥίξει τὰ
πτερά μου εἰς τὴν φωτιάν· ἀλλ' αὐτὴ ἡ ἀμόλυπτη ἦτον
καθαρὴ σὰν τοὺς κρίνους, ἀμίαντη ὡς ἡ ἀγιωσύνη· με-
τ' ἀγαποῦσε ὅμως καὶ αὐτὴ, ἀλλ' ὄχι μετ' ἀγάπῃ τοῦ κό-
σμου, ἀλλὰ μετ' ὁρίον ἔρωτα· ἀγαποῦσε εἰς ἐμέ τὴν ἀγ-
γελικότητα, ἐθαύμαζε τὸν πολίτην τοῦ οὐρανοῦ, ἐμακάριζε
τὸν ὑπέρτερον τοῦ Ὑψίστου.

Ἐνα δέλι, εἰς τὸ βασίλευμα τοῦ ἡλίου, ἐγὼ καὶ ἐ-
κείνη ἀγναντεύαμε τὸ ἄστρο ποῦ ἦτον εἰς τὸ βασίλευμα,
καὶ ἡ νέα, ἡ ὠραιότατη νέα ἔλεγε· «Ἀχ! νὰ ἦτον τῆς τύχης
μου νὰ λημεριάζω εἰς τὸ ἄστρο τὸ καθαρό, νὰ χαίρωμαι
τὸ φῶς του, νὰ καίω θυμιάματα πρὸς τὸν Ὑψιστον με-
τ' τὸ ἴδιον τὸ φῶς τοῦ ἡλίου, νὰ δοξολογῶ αἰωνίως τὸ ὄνομα
του». Τέτοια ἦτον ἡ καρδιά τῆς νέας, ἁθώα κορασὶδ,
ὅσον ἦτον ὠραία. Ποιὸς ἤθελε τὴν εἶδεῖ ὅταν κατὰ πρῶ-
την φορὰν τῆς ἐξέφρασα τὸν πόθον τοῦ ἔρωτος! Δὲν ἐ-
θύμασε, ἀλλὰ βαρεῖα λύπη τὴν ἐπλάκωσε· δὲν ἐκλαυσε

διατί πίκρα ἀθάνατη τῆς εἶχε ποτίσει τὰ σπλάγχνα, καὶ ἡ πίκρα ἡ πολλὴ στερεῖται τὰ δάκρυα τῆς φάνη ὡς χαλασμός κόσμου τὸ ἀγγελικὸν πλάσμα ὁποῦ ἔβλεπε ὁμ-
πρὸς τῆς νὰ βυθισθῇ τόσου εἰς τὴν ἐντροπὴν καὶ εἰς τὴν ἁμαρτίαν.

Φθάνει ἡ ἡμέρα τοῦ μισευμοῦ μου ἀπὸ τὴν γῆν καὶ δοκιμάζω νὰ ἀπλώσω τὰ πτερά μου πρὸς τὸν οὐρανόν· δοκιμάζω νὰ ξεφωνήσω τὰ θεῖα λόγια βοηθη-
τικά τοῦ ταξειδίου τῶν ἀθανάτων, καὶ ὁποῦ ἀκούοντάς τα οἱ οὐράνιοι φυλάκτορες μᾶς ἀνοίγουν εὐθὺς τὰς θύρας τοῦ Παραδείσου, πλὴν λαλιά δὲν εὐχαινε ἀπὸ τὰ χεῖ-
λη μου, καὶ τὰ πτερά μου ἐτζακίζονταν εἰς τὴν ῥάχην μου· με ἐκρατοῦσεν αἰχμαλώτων εἰς τὴν γῆν τῆς Ἀσίας ὁ πῶθος νὰ λάβω συναναστροφὴν ἔρωτος με θνητὴν ὠραιότητα.

Πανήγυρις ἦτον ἐκεῖνη τὴν ἡμέραν εἰς τὴν πατρίδα τῆς Λίας, καὶ ἡ κορασιαῖς ἐχόρευαν εἰς τὰ λειβάδια, εἰς τὰ ἀλώνια, εἰς τοὺς κήπους, πολυάριθμαις κορασιαῖς, ὅσα εἶναι τὰ ἄνθη τῆς ἀνοξέως· μαζὺ με αὐταῖς ἐχό-
ρευε πρώτη εἰς τὴν εὐμορφίᾳ, πρώτη εἰς τὴν χάριν τοῦ χοροῦ καὶ ἡ ἐρωμένη μου· ἀλλὰ τὸ ὁμολογῶ, εἶδα, ὄχι μία φορὰ μόνον, εἶδα καθαρά τὸ κάλλος τῆς νὰ συν-
νεφιάζῃ καὶ ἐνθυμεῖτο ἡ ἀμίαντη κόρη τὰ ἄτυχα λόγια

τοῦ οὐρανίου τῆς φίλου. Ἡ χορεύτριας καὶ οἱ χορευτάδες ἀναπαύονται· Τραπεζία ἐτοιμάζονται, καὶ εἰς τὸ τραπέζε-
κάθονται νέοι, γέροντες, πανδρεμέναις, ἀνύπανδρες, κάθο-
μαι καὶ ἐγὼ με τοὺς ἀνθρώπους καὶ τρώγω, καὶ τὰ χεῖλη μου πίνουν τὸ κρασί, καὶ ἡ καρδιά μου κυματίζει με τὴν φλόγα του.

Πλακόνει ἡ νύκτα, βγαίνει τὸ φεγγάρι, καὶ ἐγὼ καὶ ἐκεῖνη ἡ ὠραία ἀνταμονόμεθα εἰς τοὺς συνειθισμένους μας τόπους, εἰς ῥοδοπεριχυμένα καθίσματα, καὶ λέγω ἐγὼ πρὸς αὐτήν. « Φεύγω πρὸς τὸν οὐρανὸν καὶ δὲν πέρνω ἀπὸ ἐσέ ση-
μάδι παραμικρὸ ἀγάπης· ἄφησε, ἀκριβή μου, νὰ κλίνη ἡ ὠραία σου κεφαλὴ εἰς τὰς ἀγκάλας μου, νὰ φιλήσω τὰ χεῖλη σου καὶ νὰ ξεφωνήσω εὐθὺς τὰ θεῖα λόγια ποῦ θὰ με χωρίσουν ἀπὸ ἐσέ, καὶ θὰ με πάγουν εἰς τὴν οὐράνιον πατρίδα μου. » Ἡ κορασιά χλωμὴ, λειποθυμημένη ἤκουσε τὴν παράκλησίν μου· ὥμοιαζε λευλοῦδι ὁποῦ ἐ-
φεγγε εἰς ὅλο του τὸ κάλλος καὶ βροχὴ ἀφνιδίως τὸ ἐμά-
ραν· ἀλλὰ με μιᾶς βλέπω καὶ ἀναδίνει ἡ εὐμορφία τῆς, ἀκτινοβολεῖ ἡ νέα πατόκορφα, καὶ μοῦ λέγει, « μίλησε μίλησε καὶ ἡ ψυχὴ μου θὰ σέ εὐχθῇ » μόλις ἐπῆρα τὸν λόγον τῆς, θέτω εἰς τὸ μάγουλόν τῆς, εἰς τὰ χεῖλη τῆς

ΠΑΡΟΒΑΤΕΙΟΣ

ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΑΘΗΝΩΝ

τὰ φλογερά μου χεῖλη καὶ ξεφωνῶ τὸ θεῖο μυστήριον τοῦ ταξιειδίου μας, ἄγνωστο εἰς τὰ τέκνα θνητῶν μητέρων· καὶ ἡ θεία φωνὴ ὡς βγαίνει ἀπὸ τὰ χεῖλη μου περνᾷ εἰς τὰ χεῖλη τῆς Λίας· περὰ ὅμοια μὲ τῶν ἀρχαγγέλων στολίζουν τὴν ὥραιαν παρθένον, τὴν θωρῶ νὰ παίρῃ τὴν διάβα τοῦ οὐρανοῦ ξεφωνῶντας τὰ ἀγγελικὰ μυστήρια· εἶδα τοὺς ἁγίους φύλακας εἰς τὸν βαθὺν οὐρανὸν νὰ τὴν δέχονται καὶ νὰ τὴν συνοδεύουν εἰς τὴν ἀνθοστολισμένην πύλιν τοῦ παραδείσου· προσπαθῶ καὶ ἐγὼ νὰ ὑψώσω τὰ πτερά μου, καὶ ἡ φωνὴ μου ἠχολογοῦσε ὡς φωνὴ στρατεύματος εἰς ἡμέρα πολέμου· ἀλλὰ ὁ δίκαιος Θεὸς δὲν ἠθέλησε νὰ ἀναιδῶ πλέον εἰς τὰ ἅγια λημέρια, καὶ ἐκείνη ἡ καθαρῶτατη ἀνέθη, καὶ αὐτὴ ἐστάθη ἡ ἀνταμοιβὴ τῆς ἀρετῆς τῆς.

Πρὶν χαθῇ ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς μου εἶδα ἡ μ' ἐφάνη νὰ μὲ κυτιάξῃ μὲ λύπην ἡ θεία εὐμορφία· τέλος ἐσθύσθη ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς μου καὶ ἐθύσθησαν καὶ εἰς τὴν καρδίαν μου ἡ φλόγα τοῦ ἔρωτος καὶ ἡ ἐπιθυμία τοῦ οὐρανοῦ, καὶ ἐμολύνθηκα εἰς ὅλαις ταῖς ἀκαθαρσίαις τῆς γῆς.

Αὐτοὶ οἱ ὑπερινοὶ λόγοι τοῦ Ἀγγέλου ἐσυνοδεύθησαν μὲ πολλὰ δάκρυα ποῦ ἔπεσαν εἰς τὴν χλαμύδα του.

Ὁ δεῦτερος ἄγγελος ἄρχισε τὴν διήγησίν του, καὶ ἀγαθὰ καὶ αὐτὸς ἁμαρτωλὸς, τὰ χεῖλη του ὡς ἀνοιξαν τὴν ὁμιλίαν ὁμοιάζαν ἀρμονίαν κιθάρας εἰς ὥραν νυκτός εἰς σιγαλὸ παραθαλάσσιο.

Ἐνθυμεῖσθε, εἶπε, ὅταν ὥραιότερη ἀπὸ ὅλα τὰ ἄνθη τῆς γῆς, ὥραιότερη ἀπὸ τὸν ἥλιον, ἀπὸ τὰ ἄστρα ἐφάνη εἰς τὸν Παράδεισον ἡ πρωτόπλαστη Εὐα. Ἐνθυμεῖσθε ποῦ ὅλη ἡ σύνοδος τῶν ἀγγέλων ἡμεθα θεαταί, ὅταν ἡ ἀσύγκριτη τῶν γυναικῶν ἀνοίγωντας τοὺς ὀφθαλμούς της ἐκύτταξε τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν, καὶ τὰ παρθενικά της στήθη ῥοδοκόκκινα καὶ λευκά ὡς καθαρῶτατο γάλα ἔτρεμαν, ἔτρεμαν σφόδρα ἐνώπιον τῆς κτίσεως· μαλλιά ξανθὰ, ξανθὰ καὶ περίσσεια, ὡς τὰ ἄνθη τῆς ἀμυγδαλιάς ἐτίλιγαν τὸ ἀμίαντον σῶμα τῆς ἁγίας τῶν παρθένων· μὲ τοὺς πολλοὺς ἤμουν καὶ ἐγὼ, καὶ εἶδα τὴν μαυρομμάτα Εὐα, καὶ δὲν ἔφευγε πλέον ἡ εὐμορρία της ἀπὸ τὸν νοῦν μου. Ἡμέρα νύκτα συλλογίζομαι τί εἶναι αὐτὸ τὸ σπάνιον πλάσμα τοῦ Πλάστου, ποῖα ἡ τύχη τῆς νέας, ποῖα ἡ ψυχὴ της, ποῖα ἡ ὁμιλία της, ποῖα τὰ τέκνα ποῦ θὰ καυχῶντο ἐν τῇ πολυένδοξῃ μητέρα. Φυσικὸ ἦτον εἰς τὴν καρδίαν μου νὰ ἐρευνῶ τὴν οὐσίαν τῶν ὄντων. Ἐνθυμοῦ-

μαι όταν εἶδαμεν ἓνα καιρὸν νὰ αὐξάνουν ἡ λαμπράδες εἰς τὴν κεφαλὴν τοῦ Ὑψίστου· δὲν ἤξεύραμεν τί εἶναι, ἀλλ' ἔπειτα ἐφάνη ὅτι ἦτον ἡ μελέτη τῆς κτίσεως· μυριάδες ἄστρα γεννήθηκαν, φῶς αἰώνιο ἐχύθη εἰς τὰ πρῶτα σκοτάδια. Ἀπὸ ἡλίου εἰς ἡλίον ἔγεινα διαβάτης, ἀπὸ φυλὴν ἀστέρων εἰς ἄλλην ἐπήγαινα διὰ νὰ μάθω τὰ μυστήριά των, τὰ πτερά μου κατακουράζονταν λάμνοντας αἰώνια εἰς τὸν ἄπειρον αἰθέρα· ἀλλ' ἀπὸ εἶδα δευτέρη καὶ τρίτη φορὰ τὴν ξανθομαλλοῦσα γεννήτριαν τῶν ἀνθρώπων, ἡ μελωδία τῶν ἀστέρων δὲν εἶχαν πλέον χάριν εἰς τὴν ἀκοήν μου· λημέριαζα, ἐξενυκτοῦσα εἰς τὴν γῆν, καὶ ἐλογίζομουν εὐτυχὴς νὰ βλέπω τὸ χόρτο ποῦ ἐπατοῦσε ἡ ὠραιότατη νέα, νὰ ἀκούω τὴν γλυκύτητα τῆς φωνῆς της.

Ἦξεύρετε τὴν φυγὴν τῆς γυναικὸς ἀπὸ τοῦς κήπους τοῦ Παραδείσου, καὶ πῶς ὁ ὕπνος τοῦ θανάτου ἐκοίμισε εἰς τὰ ἐντόσθια τῆς γῆς τὸ θεόπλαστο ἀνδρόγυνον· ἀλλ' ἡ εὐμορφία τῆς μητρὸς ἀθανατήθης εἰς ταῖς θυγατέρας· ὦ! πόσον ὠρέγου-
 μουν νὰ εὕρω μίαν ἀπὸ ταῖς κορασιαῖς τῆς γῆς ποῦ νὰ ὁμοιάζῃ τὴν πρωτόπλαστην, μαζὶ τῆς νὰ κάθωμαι, ν' ἀκούω τοὺς στοχασμούς της, νὰ χαίρωμαι εἰς τὴν συνοδίαν της

τὰ βασιλεύματα τοῦ ἡλίου καὶ τὸ γλυκοχάραγμα τῆς αὐγῆς, καὶ νὰ βυζαίνω ἀπὸ τὰ χεῖλη της τὴν γλυκύτητα τῆς ἀγάπης! καὶ ἡ θεία ὀργὴ εἰσήκουσε τὴν ἐπιθυμίαν μου. Ἡ ὠραιότερη τοῦ καιροῦ της μοῦ φαίνεται ἦτον ἡ νέα ποῦ ἀγάπησα· ἡ χάρις τοῦ νοός της ἦτον ἴση μὲ τὸ κάλλος τοῦ προσώπου της, καὶ ἡ ψυχὴ της διψοῦσε νὰ μάθῃ τὰ βαθύτερα μυστήρια τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς. Εἰς τὸν ὕπνον της ἄρχησα καὶ τῆς φανερόνουν· ὥς ἐκοιμᾶτο ἡ πανώρια κόρη, ἄνοιγα ἐμπρός της εὐμορφα περιβόλια, δροσάταις λεμονιαῖς, ἀρράτα νερά, καὶ ἀνθω-
 στρωμμένα καθίσματα· εἰς τὸ ὠραιότερο ἀπὸ αὐτὰ ἐκαθόμουν καὶ τὸ κεφάλι μου στολίζονταν ἀπὸ στεφάνι ὅμοιο μὲ νέον φεγγάρι εἰς καθαρὸν οὐρανόν. Ἐλα ἔλεγα εἰς τὴν νέαν, ἔλα νὰ χαρῆς, καὶ ὥς ἤθελεν ἡ νέα νὰ ἔλθῃ, ἄφαντος ἐγένεομουν, ἄφαντα τὰ περιβόλια καὶ ἡ βρύσ-
 σαις· ἐξυπνοῦσε εἰς τὸ εὐωδιασμένον στρώμα της ἡ παρθένος καὶ ἐπαραπονοῦνταν καὶ ἔκλαιε διὰ τὰ ἄνθη ποῦ ἔχασε. Τέτοιαις λογῆς ἔκαια τὰ σπλάγχνα τῆς νέας μὲ τὴν φλόγα τῆς ἐπιθυμίας.

Ἦτον εὐμορφη νύκτα, ἄστρα πολλὰ εἰς τὰ οὐράνια καὶ γαλήνη εἰς τὴν γῆν, εἰς ἓνα ξωκλήσι ἡῦρα τὴν πλη-

γωμένην κόρην, καί, δεομένη ἑνώπιον τοῦ θυσιαστηρίου, ἔλεγε· Ἀγγελε ἡ θεῖε τῶν ἀνθρώπων, ὅ,τι καί ἂν ἦσαι ἀπὸ τὰ δύο, ἡ Θεὸς ἡ ὥραιος παληκάρι, φανερώσου ἐνώπιόν μου μετὰ τὴν ἀλήθειάν σου· ἂν Θεός, νὰ σέ λατρεύσω, καί ἂν νέος θνητός, ἀνταποκρίσου εἰς τὸν ἔρωτα μιᾶς σου ὁμοίας. Δὲν ἀπότῃσε νὰ συντυχαίῃ, καί τὰ χεῖλη μου ἐριλοῦσαν τὰ δικάτης καί ἐφάνηκα εἰς τὰ μάτια της μετὰ τὴν νεότητα καί τὴν ὥραιότητα τοῦ ἀγγέλου· μόνον εἶχα ἀποθέσει τὴν περίσσεια φεγγοβολή τοῦ προσώπου μου, εἶχα ἀρήτει καί τὸ διάδημά μου εἰς τὸ ἄστρο τῆς Ἀφροδίτης, καί τὰ πτερὰ μου τὰ εἶχα τιλιγμένα καί ὥμοιαζαν ὡς ἐθνικὴ σημαία ποῦ, ἔπειτα ἀπὸ πόλεμον, τιλιγμένη ἀναπαύεται εἰς τὴν εἰρήνην.—Ω συντρόφοι μου, εὐτύχησα τάχα μετὰ τὴν συναναστροφὴν τῆς νέας; μὴ γένοιτο νὰ τὸ λογιᾶσете! ὁ παραβάτης δὲν χαίρεται ποτὲ χαρὰ καθαρή· τί εἶχα κάμει διὰ νὰ ἀπολαύσω ἄδολον τέρψιν; ἐθυσίασα τὰ ἀγαθὰ τοῦ οὐρανοῦ διὰ γνῆνιν ὥραιότητα, ἀλυσοδέθηκα αἰχμαλώτως ἐνδὸς πλανήτου· καταλυπούμουν, καταλυπούμουν, καί μόνον θωρῶντας τὴν ἄκραν εὐχαρίστησιν ποῦ εἶχε μετὰ ἐμέ ἡ ἔρωμένη μου παρηγορούμουν· μ' ἐβλεπε ὡς ἥλιον ποῦ φέγγει εἰς τὴν ἐρημιάν τοῦ αἰ-

θέρος, ἐλάτρευε ὡς καί τὸ φόρεμά μου, ἐθεοποιούσε ὡς καί τὸν ἔσκιον μου. Πόσον μεγαλύνονταν ἡ καρδιά τῆς ὥραιότητος νέας μανθάνοντας ἀπὸ ἐμέ ὅσα ἄλλοτε διψοῦσε νὰ μάθῃ! Πῶς γεννήθη ὁ κόσμος, πῶς ἐπλάσθη τὸ φῶς καί τὸ σκοτάδι, πῶς τὰ μύθρα σύγνεφα γεννοβολοῦν τὴν ἀστραπὴν καί τὸ χαλάζι· μαζί τῆς περιδιάδαστα τὰ βῆθη τῆς θαλάσσης, μαζί τῆς ἐξενύκτητα εἰς ταῖς ποδιαῖς τῶν βουνῶν· τὰ μάτια της ἐξέλαμπαν σὰν τ' ἄστρα ποῦ ἐρώτιζαν τὰ μονοπάτια μας· ἡ χαρὰ τῆς ἀκριβῆς μου εἰς τὰ διηγήματά μου ἡμέρουν τὰ φίδια τῆς συνειδήσεώς μου. Κρατῶντάς την συχνὰ εἰς τὰ γόνατά μου ἔλεγα, ἐσὺ θὰ πεθάνῃς καί ἐγὼ θὰ εἶμαι ἀθάνατος· καί μίαν φορὰν τῆς ξεφώνησα τὸν στοχασμόν μου καί ἄρχητε ἡ νέα νὰ κλαίῃ ἀπαρηγόρητα· μετὰ τὰ ξινοῦτά μου μιλλιὰ ποῦ θωρεῖτε τῆς ἐτρογγύγῃς τὰ δάκρυα ποῦ ἐχύνονταν βρῦσες, βρῦσες εἰς τὰ μάγουλα καί εἰς τὸν κόρπον της.

Ἦλθε μία ἡμέρα, κακὴ, κακὴ· ποτὲ νὰ μὴ εἶχε φέξει! ἡ ἀκριβὴ μου ἐξύπνητε μετὰ χαραῖς καί μετὰ γέλῳ· ἦτον τὰ ἡλιοδρασιλεύματα, καί ἐγὼ καί ἐκεῖνη ἐκαθήσαμεν πλησίον εἰς τὸ ξωκλήρι, ὅπου τῆς εἶχα πρώτη φορὰ φανερωθῇ, καί τὰ γλυκάρωνα χεῖλη της μοῦ ἀνοῖξαν τούτην τὴν ἐμιλίαν.

— Ἀγγελε χαρᾶς καὶ ἐλπίδος, τί δὲν ἐχάρηκα μαζὶ σου! εἶδα τὰ μυστήρια τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς, τὴν καταγωγὴν καὶ τὴν μοῖραν τοῦ ἀνθρώπου· τόσον καθαρά τὰ εἶδα, ὥς βλέπει τις τὴν ἀκτίνα τῆς Σελήνης νὰ λούεται σταῖς δροσεραῖς πικραποταμίαις· μίαν ἄλλην χάριν θέλω ἀπὸ ἐσέ· μὴ μοῦ τὴν ἀρνηθῇς, ἄφητε, φῶς τῆς ψυχῆς μου, νὰ σέ ἰδῶ εἰς ὅλην σου τὴν ἀγγελικὴν χάριν, σὰν τότε ποῦ ἐνίκητατε τοὺς ἀποστάτας τοῦ οὐρανοῦ καὶ ἐπαρσταθήκατε εἰς ὅλην σας τὴν δόξαν σιμὰ εἰς τὸν Μεγαλοδυναμον, ψάλλοντας τὰ νικητήρια· εἶδα ἓνα ὄνειρό εἰς τὰ ξημερώματα, καὶ μὴ φθονήτης, μὴ μοῦ φθονήσης νὰ ἀληθ-ύτη σέ ὠνειρεύθηκα ὡς ἐπιθυμῶ τώρα νὰ σέ ἰδῶ, καὶ ὅλην σου ἡ σοφία, ὅλην σου ἡ εὐμορφία καὶ ἡ χάρις διαδόθηκαν εἰς τὴν θνητὴν ἀγαπητικὴν σου· ποῖος ἤξεύρει μήπως τῷ νῦντι γενῶ καὶ ἐγὼ ἀθάνατη! ὡς ἤκουσα τὴν δέησίν της, κρύος ἔδρωτα μ' ἐπῆρε, καὶ τὰ μαλλιά μου χωρίζονται ὀρθά, καὶ πέφτουν δεξιά καὶ ἀριστερά, χωρὶς νὰ ἐννοῶ τὴν αἰτίαν· τέλος, ἔλεγα μόνος μου, τί ὑποπτεύομαι; τί κακὸ θὰ πάθῃ ἂν τὴν εὐχαριστήσω; τὰ πτερὰ μου καὶ μαλλιά μου λάμπουν τῷ νῦντι ὑπερανθρώπως, ἀλλὰ φέγγουν χωρὶς νὰ καίουν. Πόσαις φοραῖς μηνυτὴς τῶν θείων βουλῶν ἔχω διειθῆ ἀπὸ πολιτείαις ἀνθρώπων, καὶ ἀγκαλιὰ καὶ ἐπεριε ἀπὸ πάνω μου ἀθῆ-

νατη ἡ ἀκτινοβολή, ἡ πολιτεία δὲν δοκίμαζε θλάβη, καὶ τῆς ἀκριβοῦς μου, πρὶν τῆς φανερωθῆ· στὸν ὕπνον της, ἔχωντας ὅλο τὸ φῶς μου τῆς φιλῆσα τὸ κάλλος, μόλον τοῦτο ἔμεινε ἀπείρακτη· δὲν πέρασα καὶ σύρριζα ἀπὸ ὅπου κοιμᾶται ὁ κεραυνός; καὶ ἡ σπῖθαις μου δὲν ξύπνισαν τὴν ἀκτίναν του· ἡ πρώτη ἀκτινοβολή μόνον θὰ τὴν θαμβώσῃ, ὅθεν ἂς μὴ τὴν λυπήτω μὲ παράλογον ἄρνησι. — Δὲν ἄργησα λοιπὸν νὰ τὴν εὐχαριστήσω· ὅλα τὰ σημεῖα τῆς δόξης μου ἐπῆρα· μόνον τὸ ὠραῖον στεφάνι ἔλειπε ἀπὸ τὴν λάμψιν τῶν μαλλιῶν μου· δὲν ἀνέβαινα νὰ τὸ πάρω ἀπὸ τὸ ἄστρο ποῦ τόειχα ἀφήτει κατεβαίνοντας τὴν ὕστερη φορὰ ἀπὸ τὸν οὐρανόν. Μοῦ ἤρχετο ἐντροπὴ νὰ φορέσω τὸ σημεῖον τοῦ νικητοῦ ἐγὼ ποῦ εἶχα νικηθῇ ἀπὸ ἔρωτα γυναικός· ἡ ἀκριβή μου, ὡς μὲ εἶδε καθὼς ἐπιθυμοῦσε, ἐχύθη εἰς τὸν κόλπον μου, ἀλλὰ τὸ ἥμερο καὶ γλυκὺ φῶς τοῦ ἀγγέλου ἔγεινε μὲ μιᾶς πῦρ καταστρεπτικὸ καὶ ἀχαλίνωτο, καὶ ἐκαίετο ἡ ξανθὴ κόρη σὰν λαμπάδα εἰς ταῖς ἀγγαλιαῖς μου· ἐφῶναζα, ἔτρεμα, ἀλλὰ ποία θεραπεία! ἡ φωτιὰ ἔτρωγε τὸ κάλλος της καὶ σωρὸς ἀπὸ ἄσχημη σκόνῃ κείται ἐνώπιόν μου ἡ ἀταίριαστη κορασιά. Τὰ ἀναμαρτυρημένα μου χέρια, ἔσκαψαν τὸ χῶμα καὶ ἔθαψαν

τὴν πικραμένην τῆς στάκτην· πρὶν σωθῇ ἢ νέα ῥίχνει τοὺς ὀφθαλμούς· τῆς πρὸς ἐμέ, καὶ τί δὲν εἶδα, τί δὲν ἐδιάβασα εἰς ταῖς ἀκτῖναις τῶν ματιῶν τῆς· τὸ μαρτύριον τοῦ θανάτου τῆς ἦτον ἔργον τῆς ἀνομίας μου! τὴν πλάνησα διὰ νὰ τῆς θερίσω παράωρα νεότητα καὶ ὠραιότητα, διὰ νὰ φυτεύσω τὴν περιφάνειαν στὰ φιλοκάρδια τῆς· Ὁ χαιρετισμός τῆς ἐρρίζωσε εἰς τὸν νοῦν μου μίαν ἀφροσύνην ποῦ, ἂν τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ δὲν με εὐσπλαγχισθῇ, θὰ ἦναι ἰσόκαιρη μετ' τὴν ἀθηνασία μου· ἡ δικαιοσύνη τοῦ Θεοῦ, ὡς νὰ μὴ ἦτον ἀκόμη εὐχαριστημένη, καὶ ἄλλην παιδείαν μοῦ ἔδωσε, καὶ ὑποπεύομαι αἰώνια ὅτι τὸ πνεῦμα τῆς ἁχαρη· νέας βρῆσκει καὶ εἰς ἄλλην ζωὴν καὶ δέομαι Θεέ μου! . . . ἀρκεῖ ἡ θυσία τῆς, σῶσε τοὺς πόνους μου . . . .

Δὲν τελειώνει τὸν λόγον τοῦ ὁ οὐράνιος ἀμαρτωλὸς καὶ ἔπειτε κατὰ γῆς· ἄφροι ἄφροι ἐκυμάτιζαν ἀπὸ τὸ στόμα του, τὰ μαλλιά του, ποῦ ὁ καλλίτερος ζωγράφος δὲν ἤθελε μιμηθῇ τὴν ξανθότητα καὶ τὴν σγουρότητα, ἐσκοκίζοντο εἰς τὸ χῶμα· οἱ συναδελφοὶ τοῦ τοῦ ἐρράτινζαν τὸ πρόσωπον με ἀνθόνερο, καὶ αὐτοὶ εὐγανε ἀναστεναγμούς καὶ πνιγμένα παράπονα

τέτοια, ὡς βοή λαβωμένων παληκαριῶν ποῦ ἄγρυπνος ἐχθρὸς φονεῦει τὴν νύκτα εἰς τὰ κοιμισμένα τζατίρια.

Συνῆλθε τέλος ὁ ἄγγελος, καὶ ὁ τρίτος ἦτον ν' ἀρχίστη τὴν διήγησίν του, ὅταν ἀκούσθηκε γλυκεῖα χορδὴ κιθάρας καὶ μετὰ τὰς συμφωνίας τῆς κιθάρας ἀκούεται καὶ γλυκύτατος ψαλμός, ὡς φαίνονταν, φωνῆς γυναικός· ποῦ εἶται, νυμφίε τῆς ψυχῆς μου, καὶ δὲν ἔρχεσαι; ἔλεγε τὸ τραγοῦδι· ἐθασίλευσαν ἡ πλειάδες, ἐθασίλευσε ἡ σελήνη καὶ ἐσὺ δὲν φαίνεσαι! τρεῖς ἡ τέσσαραις φορὶς ἐρρίξεν τὰ εὐωδικὰ δάκρυα τῶν δένδρων εἰς τὸν ἀναμμένον βωμὸν, θαρρέωντας τώρα τώρα θὰ ἔλθης νὰ δεηθούμεν τοῦ Κυρίου μας!, καὶ ἐσὺ δὲν ἦλθες· σὰν ἔρημη βάρκα με γέροντα κουπηλάτην εἰς ἀρριστημένην θάλασσαν, σὰν τυφλὸ πουλὶ αἰχμάλωτο εἰς ἄχτρο κλουβὶ εἶμαι χωρὶς ἐσένα. Ἐλα, καὶ μὴ χωρίζεσαι ποτὲ ἀπὸ ἐμέ, δὰ τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ!— Ἡ φωνὴ καὶ ἡ κιθάρα παύουν, καὶ ἐφάνη εἰς τὰ μάτια τῶν ἀγγέλων ὁ εὐμορφος τραγουδιστής· ἦτο μιὰ ὠραία νέα καὶ ἐκράταε λαμπάδα εἰς τὸ χέρι τῆς· ἀλλὰ καθὼς, σηκώνοντας τὴν λαμπάδα, ξάνοιξε ὅτι πολλοὶ τὴν εἶδαν, πολλοὶ τὴν εἶχαν ἀκούσει, ἐκοκίνισε ἡ ὄψις τῆς ἀπὸ ἐντροπῆς, σὰν ἦτον κόκκινα τὰ κοραλῆνια τῆς χεὶλη, καὶ βρῆναι τὴν νέα, καὶ ἐχάθη εἰς τὸ δάσος τῶν κιτριῶν καὶ

λεμονιῶν. Ὁ Ἄγγελος λέγει· ποία εἶναι τοῦ μέ ἔκαμε αἰχμάλωτον τῆς εὐμορφίᾳς τῆς τὴν εἶδατε· ἀλλ' ἀκούσετε τοῦ τὴν προποεῖδα καὶ πῶς· ἦτον καιρὸς, καλοκαῖρι, καὶ τὰ φέγγη τῆς ἡμέρας μ' ἐπιασαν εἰς μίαν ἀνθισμένην κορυφὴν βουνοῦ, καὶ ὁποῦ ἀγνάντευε θάλασσα· ἐσταμάτησα νὰ χαρῶ τὸ εὐμορφο θῶρι· δὲν χόρταινα παρατηρῶντας τὴν γαλήνη τοῦ πελάγους, τὰ δένδρα στὰ παραθαλάσσια γεμάτα καρποὺς τοῦ καίρου των, καὶ ἀκούοντας τὴν μελωδίαν τῶν ἀηδονιῶν εἰς τὰ φύλλα τῶν δένδρων· ἀλλὰ μία ἁρμονία, ἣ ὁποία μοῦ ἐφάνη σχεδὸν σχεδὸν γλυκύτερη ἀπ' ὅ,τι εἶχα γευθῇ ἕως τότε εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ εἰς τὴν γῆν, ἐκτύπησε τὴν ἀκοήν μου· ἐτραγουδοῦσε ἡ ἀσύγκριτη φωνὴ τὸ μεγαλεῖον τοῦ Θεοῦ, τὰ ἄστρα, τὸν ἥλιον, τοὺς ἀγγέλους· ἐγὼ, σχεδὸν χωρὶς νὰ νιώσω, ἐκατέβηκα τὸν εὐωδιασμένον κατήρορον καὶ εὐρέθηκα εἰς τὴν ἄκρην τοῦ γιαλοῦ ὅθεν ἔβγαине ἡ ὠραία φωνή· ἦτον ἡλιοστάλακτη παρθένος τοῦ ἐτραγουδοῦσε, καὶ τὸ τραγουδί της ἦτον ἡ προσευχὴ τῆς αὐγῆς της· τὴν εἶδα καὶ μὲ εἶδε, καὶ εἰς τὸν βωμόν, εἰς τὸν πλησιέστερον βωμόν, ἀφιερωμένον ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους εἰς τὴν εὐσπλαγγίαν τοῦ Κυρίου, ὠρκίσθημεν ἐγὼ καὶ ἐκείνη νὰ

μὴ χωρισθῶμεν ποτέ ἀπὸ τὰ ὠραιότερα πούλουδα τῆς γῆς· ἐπλεξα στεφάνι, ὅσῳ δύνονταν ὁμοῖο μὲ τὸ ἐδικό μου, καὶ ἐσυχαλλάξαμε τὰ στεφάνια εἰς τὴν κεφαλὴν μας, ἐνώπιον τοῦ βωμοῦ, δίδοντας τοὺς ὅρκους τῆς πίστεως καὶ τῆς ἀγάπης. — Ὁ Ἄγγελος ἔδειξε εἰς τοὺς συναδελφούς του καὶ τὴν εἰκόνα τῆς νέας· ἡ ζωγραφία τὴν ἔδειχνε γαλανή, καὶ ἡ φορεσιὰ της ἦτο τριανταφυλλί· ὁ ἐπιτήδειος ζωγράφος, πῶς ἦτον ὁ ἴδιος Ἄγγελος, ὠρέχθη καὶ ἔβαλε εἰς τὰ χέρια τῆς νέας εὐμορφα λουλούδια γιούλια ἡ χαμοβιολέταις· καί τὸση ἦτον ἡ οὐράνιος βαφή καὶ ἡ χάρη τῆς τέχνης, τοῦ ἐφαίνετο εἰς τοὺς δύο ἀγγέλους νὰ βλέπουν τὴν χλωρασιὰν τοῦ ἀνθους καὶ νὰ ὁσφραίνωνται τὴν γλυκύτατην εὐωδίαν. Τὰ ὠραῖα ἄνθη τὰ γιούλια ἐπρωτοφάνηκαν εἰς τὰ βόρεια μέρη τῆς γῆς, ἀλλ' ἦτον τῆς μοίρας μὲ τοὺς καιροὺς νὰ ἀνθήσουν εἰς ὅλα τὰ ἄγρια ἢ τὰ ἡμεραχώματα τοῦ κόσμου, καὶ μάλιστα ἐκεῖ μέλλει νὰ εὐωδιάσουν τελειότερα, ὅπου ἄζεται πῶς εἶναι ὁ ὁμφαλὸς τῆς γῆς· ἐπειδὴ ἄνωθεν μίαν φοράν, ὡς ἀρχαία παράδοσις σῴζεται εἰς τὰ χεῖλη τῶν ἀνθρώπων, δύο ὑπερήφανοι ἄετοί, ἀνοίξαν τὸ πτερόν τους ὁ ἓνας ἀπὸ τὴν ἀνατολὴν

ΙΑΚΟΒΑΤΕΙΟΣ

ΛΗΜΟΖΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ

καὶ ὁ ἄλλος ἀπὸ τὴν δύσιν, καί, μὲ τὴν αἰθερόλαμψιν
πτέρυγα ταξιδεύοντας ἀκούραστα, ἀνταμώθηκαν οἱ δύο
ἄετοί· εἰς μίαν ῥάχην, ἡ ὁποία κατὰ διαφόρους καιροὺς
καλεῖται Περνασσὸς ἢ Λιάκουρα· εἰς ἐκείνους τοὺς τόπους
ἡ νύκτα καὶ ἡ ἡμέρα μάχονται διὰ τὸ ἀριστεῖον τῆς ὡ-
ραιότητος· ἡ ἡμέρα δείχνει τοὺς ἀσυγγένιστους ἡλίου,
τὰ ὁροστερά· μεσημέρια της, καὶ ἡ νύκτα τὰ λαμπρὰ φεγ-
γάρια ἢ τὴν ἀκοίμητην ἀκτῖνα τῶν ἄστρον.

Ὁ Ἄγγελος ἀπόσπασε τὴν διήγησίν του μὲ λυπημένα χεῖλη.
Ὅσο φωτίζει τὴ αὐγὴ καὶ κυματίζει ἡ θάλασσα, καὶ πατοῦν τὴν
εὐμορφὴν γῆν ἢ λημεριαζοῦν εἰς τὸν ἀστροχυμένον οὐρανὸν
ὄντα μὲ νοῦν καὶ ἐλευθερίαν, τὰ ἔργα τῶν ἐλευθέρων πλα-
σμάτων ἔχουν εὐθύην καὶ ἀμοιβὴν χαρᾶς ἢ λύπης.
Καὶ ἐγὼ, ἐγὼ θὰ ἰδῶ τὴν ἡμέραν, ὅταν μὲ δάκρυ
πολὺ θὰ πληρώσω ταῖς χεραῖς τῆς παραβάσεως· ἀλλ' ἔχω
ἀλάφρυνσιν εἰς τὰ προμηνύματα τοῦ πόνου, συλλογούμενος
ὅτι ἡ θεοσέβεια καὶ ἡ γλυκύτης τῆς νέας θὰ εὕρουν καὶ
διὰ λόγου της εὐσπλαγχνίαν ἐνώπιον τῶν Θεῶν ἀποφάσεων.
Πότε οἱ ὀφθαλμοί της ἀντίκρυσαν εἰς τοὺς ἐδικοὺς μου
καὶ δὲν κατέβασε τὰ ῥάτια της ἐντροπαλῶς, καὶ δὲν εἶπε,
ποία χάρις! ποία τιμὴ! νὰ ἔχω τὴν ἀγάπην ἐνὸς ἁγ-

γέλου! ἀπὸ ἐμὲ ὁ πόθος της ἀνέβαινε εἰς τὸν Πλάστην
καὶ ἐλάτρευε ταῖς θεαῖς τελειότητες, καὶ ἀλητμονοῦσε τὸν
ἄγγελον διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ Ὑψίστου· καὶ τὸ πρόσωπὸ
της ἔρεγγε, ὥς νὰ τὴν φώτιζε μὴ ἀπὸ ταῖς ἀκτίνες τοῦ
Κυρίου· γίνου καὶ σὺ, Κύριε, ἐλεημονητικὸς εἰς τὰς κρί-
σεις σου.

Ἡ νύκτα ἔγεινε σκοτεινὴ σκοτεινὴ, καὶ ἐσήμερον ἡ ἡμέρα
καὶ οἱ τρεῖς συντρόφοι ἀποχαιρετήθηκαν· χαρὰ καὶ λύπη
ἐδασίλευε εἰς τὴν ψυχὴν τους· λύπη διὰ τὰ ὅσα ἐνθυμή-
θηκαν καὶ ἐδιηγήθηκαν, καὶ κρυφὴ χαρὰ διατι εἶδαν οἱ οὐ-
ράνιοι ἀμικτωλοὶ νὰ ἔχουν ἀδελφὴν τὴν μετάνοιαν, καὶ
ἡ μετάνοιαν ἀνοίγει τὴν θύραν τῆς θείας εὐσπλαγχνίας.

'Αναφορά εἰς τὴν Βουλὴν.

Εἶναι, Κύριε Βουλευταί, εἰς τὸν Νότιον Ὁκεανὸν νη-
σιὰ καλούμενα γαλλιστὶ, ὡς δύνασθε νὰ τὸ ἰδῆτε εἰς
τοὺς μεγάλους γεωγραφικοὺς πίνακας τῆς βιβλιοθήκης σας,
νησιὰ καλούμενα Iles Mascareignes, καὶ ἀπλᾶ ἡμεῖς
ἐξηγῶντας τὸ ὅσον, νησιὰ μασκαρενία.

Δεκαεννέα ψηφοφόροι, Κύριοι Βουλευται, τὸ ἔλόν εἰ-
κοσιεννέα ψηφοφόροι Καθηγῆται, πλειονοψηφία λοιπὸν ἀπὸ
δεκαεννέα ἐγνωμοδότησαν νὰ πάγῃ τὸ ἔθνος μας ἀποι-
κία εἰς τὰ μασκαρένια ῖησιά. Τοῦτο δηλοῖ, ὡς φῶς
ἡλίου, ἡ ἐκλογὴ τοῦ Κωστάκη Σχινᾶ διὰ Βουλευτὴν τοῦ
Πανεπιστημίου· ἤξεύρω τί λέγω καὶ τὸ πρᾶγμα δὲν ἔχει
ἀνάγκην ἀπὸ σχολία· εἶμαι ἀπὸ τὸ πανί σας, Κύριοι, καὶ
καταλαβένόμεθα ἀπὸ τὸ κίνημα τῶν βλεφάρων.

Ἡ ἀναφορά μου, Σεβαστὴ Βουλὴ, ἵσως περιττὴ διατρίβει κλαδιὰ εἰς τὸ δάσος, ἢ νερόν εἰς τὸ πέλαγος, ἀλλ' ἀποβλέπει ν' ἀκυρώσετε καὶ μὲ ὀργὴν, ἂν τὸ συγχωρῇ ἡ γαλλικὴ τῆς ψυχῆς ἀνδρῶν δικαστῶν, γὰρ ἀκυρώσετε τοῦ Πανεπιστημίου τὴν νεοφανῆ ἀπροσδόκητον ἐκλογὴν.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

Μὴ γνωμοδοτήσητε καὶ σεῖς νὰ πάγῃ τὸ ἔθνος μας νὰ κατοικήσῃ τὰ μασκαρένια νησιά.

Ἀίσκιωτοι καὶ ἄχαροι ἄνθρωποι ἐκεῖ κατοικοῦν· βάφουν τὰ δόντια τοὺς μαῦρῃ, ἀγριώτατοι ἄνεμοι πότε φλογεροί, πότε κρύοι κρύοι, χιόνι, δέρνουν τὰ παραγιάλια· κρατῆρες τοῦ χοχλάζουν φωτὶν καταμεσῆς τῶν νησιῶν φοβερίζουν τὴν ζωὴν· μαῖμοῦδες κοπάδια φθείρουν καὶ τρυγοῦν τοὺς καρπούς τῆς γῆς. Μὴ γνωμοδοτήσητε, Κύριοι Βουλευταί, νὰ πᾶμεν ἐκεῖ. Εἶναι ἀλήθεια πῶς ἐκεῖ καὶ τῆς κανέλλας, καὶ τοῦ γαρουφάλου, καὶ ἄλλων τερπνῶν ἀρωμάτων εὐωδιάζει ἡ εὐωδία. Ἀλλὰ ποῦτο θυμιάμα ἰσοδυναμεῖ μὲ τὰ εὐώδη θυμιάματα τῆς ἀρετῆς ποὺ πνέουν ἀπὸ τὴν πεδιάδα τοῦ Μακρῶνος, ἀπὸ τὸ κῦμα τῆς Σαλαμῖνος, ἀπὸ τοὺς τάπους ὅπου κεῖνται τὰ ἱερά λείψανα τῶν βασανισμένων εἰς τὰ ζῶντά τους Ζαΐμην, Γεροκολοκοτρῶνη, Μπότσαρη, Καραϊσκάκη καὶ λοιπῶν;

Ἄν ᾤτον τὰ μασκαρένια νησιά τὰ πρῶτα τῆς Οἰκουμένης εἰς κάλλος καὶ εἰς χάριν, καὶ πάλαι ἡμεῖς τὸ ἐρημότερο μέρος τῆς γῆς, καὶ ἡ φυλὴ μας ἡ ὑστερητῶν ἐθνῶν, πάλαι δὲν πρέπει νὰ ἀρνηθῶμεν τὴν πατρίδα μας.

Μία εἶναι ἡ ἀποστολὴ τοῦ ἀνθρώπου, νὰ δοξάσῃ τὴν γῆν τοῦ τὸν ἐγέννησε, νὰ φανῇ μεγαλόψυχος καὶ δίκαιος, δίκαιος, κατὰ τὴν γραπτὴν δικαιοσύνην σεμνῶν ἀνθρώπων, καὶ τὴν ἄγραφην τοῦ Θεοῦ.

Παρχκαλῶ, Κύριοι, ἡ δικαιοσύνη σας νὰ κηρύξῃ ἄκυρον τὸν Βουλευτὴν τοῦ Πανεπιστημίου. α) Ὅτι ἡ ἐκλογὴ τοῦ ἔφεινε ἐναντίον τοῦ τύπου τοῦ γραπτοῦ νόμου τῆς ἐκλογῆς. β.) Ἄν τὸν κάμετε Βουλευτὴν, καταστρέφετε τὸ ἄρθρον 63 τοῦ Συντάγματος, ποὺ ἀπαιτεῖ προσὸν Ἕλληνας εἰς τὸν Βουλευτὴν.

Σὰς ἐρωτῶ, Κύριοι Βουλευταί, ἂν τὴν νύκτα ποῦ ὁ Ἀράκης ἔσφαζε τ' ἀδελφία σας εἰς τὸ Μετολόγγι, ἂν τὴν ἡμέραν ποῦ ὁ Κιουτάγιας ἔσταινε θεμονιαῖς, θεμονιαῖς τὰ λείψανα τῶν ἡρώων σας τρεῖς τουφεκιαῖς τόπον μακρὰν ἀπὸ τὴν Ἀκρόπολιν, Σὰς ἐρωτῶ, ἂν ποτε ἠθέλατε στολίσει τοὺς δύο ἀρχιστρατῆγους μὲ τὴν χλαμύδα τοῦ Ἑλλήνος.

Διὰ τί ὄχι; διότι τὰ ἔργα τοὺς ᾤτον καταστρεπτικὰ τοῦ Ἑλληνισμοῦ. . . Ἄν κρημνίσῃς τὴν ἐκκλησίαν ἀφαιρέσεις καὶ τὴν χάριν τῆς λειτουργίας.

Δὲν κακολογῶ ἐγὼ ἄνδρας γενναίους ποῦ μαχόμενοι
διὰ τὴν φυλὴν τοὺς φονεύουν τοὺς ἀντιδίκους των· τῇ
ἀληθείᾳ ἡμεῖς δὲν θὰ ἐχαρίζαμεν τιμὴν Ἑλληνικὴν εἰς
τοὺς ἐχθρούς μας, καθὼς ὁ Σουλτάνος δὲν θὰ ψήφισε
Βεζύρην τοῦ τὸν Θεόδωρον Κολοκοτρώνην, καὶ Σεραιτκή-
ρην τοῦ τὸν Μάρκον Μπότσαρην.

Πίστις, ἐλευθερία, τὰ πατρία ἔθιμα καὶ μέγιστο τῶν
ἐθίμων ὅλων ἡ κοινὴ καὶ ἐθνικὴ γλῶσσα, εἶναι ὁ Ἑλ-
ληνισμὸς μας, καὶ ὁποῖος ἀντιμάχεται αὐτὰ δὲν ἔχει
προσόντα Ἕλληνας.

Ἐρωτήσετε τὰ δημοπρατήρια τῶν Ἐπαρχιῶν.

Τὰ ἀντικείμενα τῆς λατρείας ζώων καὶ ἀποθαμ-
μένων χριστιανῶν ἐπωλήθησαν ὡς λάφυρα πολέμου.

Θεῖα εἰκονίσματα! τί χειρότερο ἤθέλατε πάθει, ἂν σὰς αἰχ-
μαλώτιζε πειρατὴς Ἀφρικανὸς τοῦ Μεσογείου!

Τὰ μελίτσια δὲν καρπογόνησαν.

Δὲν ἐνθυμεῖσθε ὅταν μὲ μάτι βουρβούλακος, μὲ σπα-
θιὰ καὶ μὲ λόγχαις ἦλθε νὰ διὰσῃ τὴν ὑπογραφὴν θανά-
του τοῦ ἀναξιοπαθοῦντος Γέροντος Στρατηγοῦ σας;

Τὰ φαρμάκια τοῦ Σχολαστικοῦ ἐμελάνισαν τὰ σπλάγ-
χνα τῶν ξένων.

Χωρὶς τὰ φαρμάκια αὐτὰ δὲν ἤθελα εἰδεῖ σήμερον εἰς
τὸν Πειραιᾶ, Κυριακὴ, ποῦ γράφω τὴν ἀναφορὰν μου,
δὲν ἤθελα εἰδεῖ τόσας χήρας Ὑδραίων μὲ τὸν δίσκον
εἰς τὸ χέρι, μὲ μαῦρα πενιχρὰ ἐνδυμένους νὰ ζητοῦν
τὴν ἐλεημοσύνην εἰς τὸν τυχόντα. Οἱ σκοτωμένοι ἄν-
δρες τῶν δὲν εἶχαν προετοιμάσει τὴν παλάμην τοὺς
διὰ τὴν διακονίαν, ἀλλ' ἐνόμιζαν ὅτι σκοτωμένοι εἰς τὸν
πόλεμον τῆς ἐλευθερίας, ἡ Κυβέρνησις ἤθελε κυττάξει
ὡς μητέρα τὰ ὀρφανὰ καὶ ταῖς χήρας τοὺς.

Ἡθέλεις νὰ σύρῃς τὴν σορὴν Γερμανίαν νὰ καταφρονήσῃ
τοὺς ζῶντας τῶν Ἑλλήνων; τί κάνεις; ὁ ταπεινότερος

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

τῶν Ἑλλήνων, ἂν μισθὸ φύλλον δάφνης τοῦ ἀγῶνος τὸν σταλίζῃ εἶναι κείμενο θαυμασμοῦ καὶ σεβασμοῦ.

Ὡς ὀρφανὰ ἐγκαταλειμμένα ἀπὸ γονεῖς καὶ κηδεμόνας ἔπνεαν τὸν αἶρα τοῦ κόσμου, χωρὶς ἐνδύμματα, χωρὶς ἐπιστήμην, χωρὶς μεγαλεῖον.

Ἐχυσαν ἱδρωτα καὶ αἷμα καὶ ἔδωσαν εἰς τὴν πατρίδα τοὺς τὸ ὠραιότερο προνόμιον τῆς ἀνθρωπότητος, τὴν ἐλευθερίαν.

Μεταμόρφωτες ταῖς Σπέσις εἰς Τ.πλινον ἡ Σύρος δὲν σ' ἄρεζε, ἡ Σύρος σ' ἄρέσκει· ἐμπρὸς γυναῖκα, ὀπίσω ἀγόρι.

ἐγὼ σοῦ ὁμιλῶ τώρα, καὶ σὺ μ' ἀποκρίνεται ἀπὸ τὸν κειρὸν τοῦ Ἀγαμέμνωνος.

Ὅχι ἀπὸ τὴν Θηρώα, ἀλλὰ ἀπὸ τὴν Δημητριάαν χύνονταν ἡ μπαρούταις πρὸς ἐκυνηγοῦσαν τὸν Ἰμπραῖμην εἰς τὴν Πελοπόννησον, καὶ δὲν τὸν ἄρῃσιν ἡτυχον, εἰμὴ ὅταν τὰ βασιλεύματα τοῦ ἡλίου ἐχαϊρέτησιν τὴν νίκην

τῶν τριῶν Ναυάρχων εἰς τὸ λιμάνι τοῦ Νεοκάστρου!

Ἀποκεφάλισες εἰς τὸ χαρτί γνωστὰ καὶ ἀγαπητὰ ὀνόματα τῆς φυλῆς μας, ὡς ὠρέχθης ν' ἀποκεφαλίσῃς καὶ τοὺς δύο Στρατηγοὺς.

Ἔνοχοι ἐθνισμοῦ, ὡς καὶ τὰ βαπτισμένα μὲ δάκρυα καὶ μὲ αἷμα ὀνόματα τῶν Ἑλληνικῶν πόλεων.

Ὑστερημένος ὕδατος καὶ πυρὸς πρὸ καιροῦ πολλοῦ εἰς τὴν Ἑλληνικὴν γῆν ἔπρεπε νὰ ᾔῃαι ὁ νῦν προτετιμημένος ἀπὸ τὴν πλειονοψηφίαν τοῦ Πανεπιστημίου, ὅχι νὰ τοῦ δώσετε ὄρκον Βουλευτοῦ, ἂν τὸ Βουλευτικὸν δηλοῖ τι.—Τὸν στέργετε Βουλευτὴν· ὁ θεόρραστος Θεόφραστος σὰς νοθετεῖ, «φιλοπονηρία ἐπιθυμία κακίας ἐστὶν» καὶ ὁ γέριον Κοραῆς μεταφράζει—se declarer partisan des coquins, c'est annoncer le desir de les imiter (à l'adresse de M. P.)

Δὲν προχωρῶ πλέον, καὶ ἀφίνω ἀτελείωτην, μόλις ἄρχησα τὴν ἀναφοράν μου. Τὸ πρῶτο βῆμα διὰ νὰ γείνη Βουλευτὴς ὁ Σχινᾶς, ἔγεινε· Ἄν γείνη καὶ τὸ δεύτερο, ἂν

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΑἰΘΟΥΣΑ

δύωνται καὶ Βουλὴ καὶ Γερουσία καὶ αὐτόχθονες καὶ ἑτερόχθονες, καὶ ξένοι Πρέσβεις, καὶ διαβόλοι!

Ὁ δυστυχὴς Πῆτ ἔλεγεν, εἰς τὰ 1805 τὸν Δεκέμβριον, ἐλαβώθηκα εἰς τὴν μάχην τοῦ Ὁστερλίτζ, καὶ ἀπέθνησκε ἀπὸ τὴν λαβωματιάν του· καὶ ἡ δόλια Ἑλλάς, θαρρῶ, ἐπληγώθη κατάκαρδα ἀπὸ τὴν νίκην τῆς πλειονοψηφίας τοῦ Πανεπιστημίου· ὅχι βέβαια ὅτι ἡ νίκη αὐτὴ χαρίζει ἢ προϋποθέτει ἀξίαν οὐδεμίαν εἰς τὸν Βουλευτὴν τοῦ Πανεπιστημίου, ἀλλὰ, ἂν ἐπικυρωθῇ ἡ ἐκλογή του, προδίδει ἢ ἐπικύρωσις αὐτὴ ὅτι ὁ λαὸς τῆς Ἑλλάδος ἔχασε παντάπασι τὸ μνημονικόν, δὲν ἔχει εἰδῆσιν ἀρετῆς ἢ κακίας, δὲν διακρίνει τὸ ἴσιον ἀπὸ τὸ ἄδικον. Κατεπεῖγον ὀρθὸν λοιπὸν εἶναι νὰ πᾶμεν ἀποικία εἰς τὰ μακαρένια νησιά, καὶ δὲν ἀδικεῖ τὴν Ἑλλάδα ἡ γνωμοδότησις τῆς πλειονοψηφίας τοῦ Πανεπιστημίου, καὶ ἐκεῖ μὲν μόλις φθίνοντας ἀς στοιχειώσωμεν τὰς νέας πολιτείας μὲ ἀγαθὸν οἶκον, σκορπώντας εἰς τοὺς ἀνέμους καὶ εἰς τὴν θάλασσαν τὴν σιάντην τοῦ Ῥήγα Φερρᾶίου, τῶν Ὑψηλάντιδων, τοῦ Κλοκοτρῶνη, Καποδιστρίου, Γερμανοῦ καὶ τοῦ Βρεσθένης, καὶ τῶν φονευμένων ἡρώων τῆς Ρούμελης. Καὶ πρέπει εἰς ὅλους ἀράδα τέτοια καταφρόνησις,

διατὶ ζεστὴ εἶναι ἀκόμη ἡ σκὴν τους εἰς τὸν τάφον, συλλέγομεν ἀκόμη ἀπὸ τὰ χεῖλη τους τὴν τελευταίαν ἀναπνοὴν τῆς ψυχῆς των, καὶ ἐντοσούτω ὁ μωρὸς σχολαστικὸς γίνεται νομοθέτης τῆς πατρίδος των. — Τόσον ἀτζαμίτικα ἔστησαν τὰ θεμέλια τῆς νέας ἐλευθερίας τῆς Ἑλλάδος!

Τὸ μυστήριον τῆς σωτηρίας καὶ τῆς υγιείας εἰς τὴν οἰκονομίαν τοῦ κόσμου εἶναι ἡ ἀγάπη, οἱ πολῖται ἐνὸς τόπου ἀμοιβαίως ἀγαποῦμενοι σώζουσιν καὶ δοξολογοῦν τὴν πατρίδα τους, ἔθεν ἠθέλησα νὰ ἀνάψω λαμπάδα, κατὰ τὴν δύναμίν μου, φωτεινὴν, εἰς τιμὴν τοῦ ἔρωτος.

Μυθολογοῦσαν οἱ πρόγονοί μας, μὲ στόχασιν, ὅτι πρῶτος τῶν Θεῶν ὁ ἔρωτας ἔφερε γαλήνην, καὶ εὐρυθυμίαν εἰς τὸ ἄχαρο χάος.

Ἀπολογοῦμαι τώρα διὰ τὴν χορδὴν τοῦ μίσους, — μισᾶς βλαβεροῦς ἀνδρας; ἀγαπᾶς τὴν πατρίδα σου· καὶ μένεις πάντοτε ἐρωτόληπτος. — Διὰ τὴν ἀνὴρ τῆς ἀναφορᾶς μου δὲν ἐμιμήθη τὸν σεβάσιμον Κύριον Ψύλλαν; Εἰς ταῖς ἡμέραις ἐκείναις ὁ Ψύλλας ἐρωτώμενος διὰ τὰ πλαστὰ τῆς περιβολῆτου κατηγορίας τῶν δύο στρατηγῶν τὰ ἐκύρηξε ψεύδη εἰς τοὺς τότε ἄρχοντας, καὶ οἱ ἄρχοντες τὸν ἐφοβέρισαν νὰ τὸν βάλλουν ὑπὸ δίκην· ὁ Ψύλλας ἔμεινεν ἀτάραχος εἰς τὴν ἀκεραιότητα τῆς τιμῆς του.

Ποῖα μετάνοια ἐκυκλοφόρησε εἰς τὴν καρδίαν τοῦ Σχι-νᾶ διὰ ὅσα γεγονότα γράφω περὶ αὐτοῦ εἰς τὴν ἀναφορὰν μου ἄνω· ὅσο μὲν διὰ τὰ ἔργα του κατὰ τῶν γερόντων στρατηγῶν, δὲν καλύπτω ὅτι ἐζήτησε συγγνώμην

ἀπὸ τὸν Θεόδωρον Κολοκοτρώνην, καὶ ὁ μεγαλόφυχος γέροντας τοῦ ἐδειξε τὴν ἀψηφησίαν του διὰ τὰ περασμένα.

Σημειῶνω ὅλα αὐτὰ διότι θέλω τὸ βιβλίον μου νὰ διαβασθῇ ὡς βιβλίον ἔρωτος, ἀλλ' ἔτις εἶναι μία μου πλάνη, ὅτι καὶ θὰ διαβασθῇ, ἢ ἔχει ἀξίαν καὶ δύναμιν νὰ διαχύσῃ πνεῦμα ἀγάπης· μᾶλλον θὰ ἰδῶ πραγμα-τοποιούμενον τὸν στίχον Ἀγγλου ποιητοῦ,

Hopes like stars but bright to fail.

Ἡ ἐλπίδες μας ὁμοιάζουν μὲ ἐκεῖνα τὰ ἄστρα τῆς νυκτός, τὰ ὁποῖα λάμπουν σθονόμενα.

Γ. Τ.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ
ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

AL 52 414 0015

ΠΙΝΑΞ ΤΩΝ ΕΜΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ.

Ἀφιέρωσις	Σελ. 5	Τὰ μάτια τῆς ἐρωμένης.	σελ. 37
Τραγούδι πολέμου.	7	Κυνηγὸς πρὸς τὰ πουλιά.	39
Εἰς τὸν Ἀποσπερίτην.	9	Περιπάτημα.	40
Τραγούδι τῶν Ἀθηναίων.	9	Ἡ ἀπιστία.	41
Ἡ φλόγα.	11	Εἰς τὴν Γλυκερίαν.	43
Ἡ Ἀγλαΐα.	13	Ἡ καρδιὰ.	50
Ἡ πλάνη τοῦ χοροῦ.	15	Ἴχνος	52
Ἡ τέσσαρες λεμονιαῖς.	17	Ἐπιγραφή κήπου.	54
Ἡ Ραχοῦλα τῆς Αἰγίνας.	19	Ἄσμα διὰ νέαν ποῦ ἐνδύονταν μοναχικὸν σχῆμα.	86
Τὸ ἄστρο τῆς αὐγῆς καὶ τὸ τριαντάφυλλο.	23	Ἀγάπη	62
Ἡ Ἀναστασία.	25	Εἰς τὴν Ἀθῆν.	65
Ὁ Ἱμπραίμης καὶ ὁ Κιουταχῆς	28	Ἐλεονώρα τοῦ Bürger.	67
Ἡ διαθήκη τοῦ Μπαίρων.	31	Τιμωρία καὶ μετάνοια.	71
Ἡ λίμνη.	32	Ἀναφορὰ εἰς τὴν Βουλὴν.	91
Ἡ δικάϊα ἐκδίκησις.	35	Ἀναγνώσται.	101

ΤΕΛΟΣ.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΛΕΞΟΥΡΙΟΥ